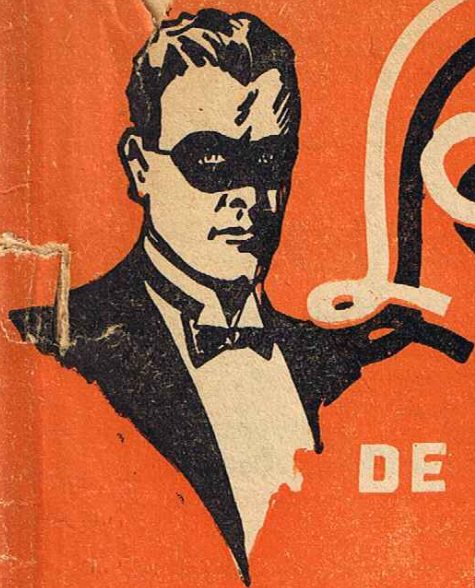

NIEUWE AVONTUREN

Lord Suster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Waar het avontuur lokt

Nr 2165

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Cord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

WAAR HET AVONTUUR LOKT

HOOFDSTUK I

RAFFLES VERVEELT ZICH

De lunch was zoeven afgelopen, en verscheidene leden van de Londense Windsor Club, waarvan het indrukwekkende gebouw in de Oxford Street gelegen is, begaven zich van de weelderig ingerichte eetzaal naar de algemene conversatiezaal, die met vijf ramen

uitzicht gaf op het drukke gewoel in de Oxford Street, dat voortduurt van vroeg in de ochtend tot laat in de nacht.

De heren deden dit niet met een bepaald doel, want eigenlijk hadden zij evengoed kunnen gaan naar de billardkamer, naar de grote gymnastiekzaal,

of, als dit door hygiënisch geweten werd voorgeschreven, desnoods naar het overdekte zwembad, want sedert enige tijd verheugde de Windsor Club zich in zulk een inrichting, hetwelk was aangelegd op voorstel van de president van de Club.

De waarheid was, dat de meeste heren die in de Club geluncht hadden, met hun tijd geen weg wisten, en behoorden tot dat eigenaardige soort lieden, die, zoals men zegt, met een zilveren lepel in de mond zijn geboren, en die nimmer hebben geweten dat het betekent, voor zijn brood te moeten arbeiden.

Zij waren zonder uitzondering zeer rijk, en als zij jong waren, ontvingen zij een maandelijks toelage van hun papa, groter dan het salaris, hetwelk menig Minister-President in een geheel jaar verdient.

Zij verdeelden hun tijd tussen het tennisspel, de renbaan en de schouwburg, en wat zij de ene dag verricht hadden dat herhaalden zij meestal de volgende, met de regelmatigheid van een klok, en zonder zich ooit het hoofd te behoeven breken met de vraag wat de volgende dag hun zou brengen, want, tenzij er een ongeluk gebeurde, konden zij dat van te voren nauwkeurig berekenen.

Het waren ongeveer twaalf heren, die, de sigaret tussen de lippen, de handen op de rug of in de zakken, langzaam naar de conversatiezaal slenterden, terwijl achter hun rug nog het gerammel klonk van de borden en schalen, en het gerinkel der glazen, welke door de kellners werden weggeruimd.

Het was een mistroostige dag en er hing een natte, klamme mist, die het onmogelijk maakte verder dan een tiental meters voor zich uit te zien. Het was reeds zo koud, dat men een groot houtvuur in de open haard had ontstoken.

En ofschoon het pas half twee in de namiddag van een Octoberdag was, zo hadden de bedienden in hun stemmige groene uniformen toch de grote elektrische kronen boven de leestafel, een geweldig groot, rond meubel in het midden van het vertrek, zowel als de

electrische wandarmen, moeten ontsteken.

Hier en daar hoorde men een onderdrukte geeuw.

Enige oudere heren zochten hun plaatsje bij de haard op, waarop zij een zeker gewoonterecht hadden, daar zij zeker al minstens een dertig jaren op dezelfde plek zaten, waarschijnlijk zelfs in dezelfde stoel, zonder veel te zeggen, en peinzend in het vuur staarend.

Enige jongelieden namen plaats aan de leestafel, en maakten zich meester van de sportbladen.

De Vice-Voorzitter van de club, Lord William Aberdeen, was de laatste die binnenkwam, in gezelschap van zijn secretaris, Charles Brand, door de andere leden van de club meestal Charly genoemd, hetgeen hij waarschijnlijk te danken had aan zijn jeugdig uiterlijk, zijn lachende blauwe ogen en zijn dik blond haar.

Lord Aberdeen was een slank, gespierd man, boven de middelmaat, en op dat tijdstip had hij de veertig jaren juist overschreden.

Men noemde Lord Aberdeen onder de tien beste polospelers van geheel Engeland, en iedereen, die de polowedstrijden bezocht, kende zijn uitnemend afgerichte en snelle ronies, voor welker bezit de hertog van Edinburgh vruchteloos een buitensporig hoog bedrag had geboden. Verder was hij een voortreffelijk zwemmer, en als batsman in het cricketspel zocht hij tevergeefs zijn gelijke. Men vreesde hem als tegenstander op de tennisbanen, en nog slechts weinige maanden geleden had Lord Aberdeen het gewestelijke kampioenschap voor tennis gewonnen. Maar ook als schutter en schermer blonk hij uit; kortom, er waren slechts weinig takken van sport, die in de Vice-President van de Windsor Club geen beoefenaar vonden.

De naam van zijne Lordschap was bekend bij tienduizenden Londenaren.

Velen noemden hem een zonderling, een in zichzelf gekeerde wijsgeer, een spotter en een cynicus; maar wanneer

men in de armste wijken van de wereldstad zijn naam slechts noemde, dan begonnen veler ogen vochtig te glanzen, en vele oude handen vouwden zich, als tot een stille zegewens.

Want in de sloppen, de smalle stegen, de beruchte wijken van het Eastend van Londen verscheen Lord Aberdeen vaak onverwachts, om hulp te bieden op velerlei wijze, nu eens in geld, dan weer in praktische raadgevingen, die vaak nog heel wat meer waard bleken te zijn.

Soms kwam hij alleen, dan weer vergezeld van zijn trouwe secretaris, en als hij heenging, dan had hij een gezin van de ondergang gered, een drankzuchtige onder toezicht gesteld, een jong meisje bijtijds van de brede weg terug gehouden, een wrede schuldeiser op zijn plaats gezet...

Lord Aberdeen was een ogenblik op de drempel blijven staan, blijkbaar besluiteloos wat te doen, en richtte zich toen langzaam naar het haardvuur, door zijn secretaris gevolgd.

De beide heren namen plaats en het bleek nu, dat zich daar een groepje van een vijftal heren had neergelaten, die elkaar slechts weinig te zeggen schenen te hebben.

Bijna een kwartier verliep zonder dat er een enkel woord gewisseld werd.

Toen stond de Vice-President weer op, liep met gebogen hoofd en schijnbaar in gedachten verzonken, naar een der ramen, en trachtte door het mistgordijn heen te zien.

Hij zag echter de grote rode motorbussen, de talrijke taxi's, de voorbijgangers slechts als schimmen, en wilde zich zuchtend weer afwenden, toen hij bemerkte dat Charles Brand naast hem was komen staan.

De jonge man overtuigde zich met een snelle blik, dat er niemand in hun nabijheid was, en zei toen op zachte toon:

— Wat is er toch, Edward? Je bent vandaag bijzonder stil! Ik hoop toch dat je gezond gevoelt?

— Het lichaam is volkomen gezond, mijn jongen, het is de geest die lijdt.

Anders gezegd, en minder hoogdravend: ik verveel mij stierlijk!

De man die deze woorden gesproken had, was, hoe ongelooflijk het ook aan alle leden van de Windsor Club zou voorkomen, niemand anders dan John Raffles, alias Lord Edward Lister, de Grote Onbekende, de langgezochte Gentleman-Dief, wiens buitengewone schrandereheid en list hem tot dusverre nog altijd buiten het bereik van de wrekende arm der gerechtigheid hadden weten te houden.

Charles Brand had Raffles een ogenblik zwijgend aangekeken, en hernam nu hoofdschuddend:

— Je schijnt weer in een mistroostige stemming te zijn, Edward. En toch heb je waarlijk niet te klagen over de uitslag van onze jongste onderneming, die inderdaad schitterend is geslaagd. De roof van het brillanten medaljon van lady Gosford was een meesterstukje!

— Ik dank je voor het compliment, Charles, zei Raffles met een flauwe glimlach. Het was minder moeilijk dan het scheen; vraag er de beroemde goochelaars maar eens naar. Een weinig suggestie, veel handigheid en het pleit is reeds bijna gewonnen. Maar mistroostigheid is het niet, het is alleen de schijnbaar overmijdelijke reactie, ik zou bijna zeggen de inzinking, die steeds volgt op ieder avontuur, waarbij ik mijn hersens heb moeten inspannen. Trouwens je zult me toegeven, dat ook de normaalste mens van de wereld, die zijn geweten met geen enkele diefstal bezwaard heeft, zoals men dat noemt, zich bij dit weer ten dode zou vervelen! Zie mij die dikke, gele mist eens aan; het is alsof geheel Londen er in verdrinkt!

Op dat ogenblik klonk van de leestafel een enigszins schorre stem, die luid beval:

— Breng me maar een pure whisky, Buster! Ik ken niets beter als verweermiddel tegen deze vochtigheid!

Brand wendde zich onwillekeurig om en zei toen glimlachend, terwijl hij zich weer tot Raffles wendde:

— Ik geloof dat Brampton goede voornemens heeft! Het is nog geen twee uur, en hij is nu al aan de whisky toe! Als hij in 's hemelsnaam maar weer niet te veel drinkt, want dan wordt hij onuitstaanbaar.

— Hij zal zijn schade willen inhalen, hernam Raffles schouderophalend. Tijdens de oorlog, toen hij moest vechten, zal hij weinig gelegenheid hebben gehad om de whiskyfles op geregelde tijden aan te spreken. Kom, laten wij wat aan de leestafel gaan zitten.

De twee vrienden namen plaats, juist toen Buster, een der bedienden, op een zilveren blad, een groot glas whisky kwam brengen, dat hij voor Kolonel Brampton neerzette, een man met een breed, rood gezicht, dikke witte knevels, en ruige, eveneens geheel witte wenkbrauwen, waaronder twee donkere ogen schitterden.

De Kolonel bracht het glas aan zijn lippen, deed er vol welbehagen een teug uit, die het voor de helft ledigde, likte zijn knevel af, en zei, terwijl hij het glas neerzette:

— Wat een geluk, dat wij hier niet in Amerika zijn! Bij Jove! Als ik Amerikaan was, zou ik reeds lang mijn vaderland ontvlucht zijn, alleen uit vrees, dat ze daar vandaag of morgen weer met de drankwet beginnen.

— Het is niet zo erg als je je voorstelt, Brampton, liet een zware stem aan de overzijde van de leestafel zich horen, die bleek toe te behoren aan een zwaarlijvige man met een onderkin, hangwangen, en een volmaakt kale schedel.

Het was Dr. Spencer, een zeer bekend specialist in zenuwziekten, met een schitterende praktijk die hem een groot inkomen opleverde.

— Je wilt toch niet zeggen dat ik daar naar mijn genoegen had kunnen drinken, dokter?

— Toch wel, als je er maar geld voor over had gehad, antwoordde de geneesheer glimlachend. Wel man, je hadt je, als je dat verkoos, en ondanks alle verbodsbepalingen, iedere dag een stuk in je kraag kunnen drinken. Ik ontving

juist vandaag weer een brief van mijn broer, die in Charleston woont, zoals je weet de voornaamste plaats van Florida, en daarin deelt hij me uit zijn geheugen enige lezenswaardige staaltjes mede van de wijze waarop de wet op het drankverbruik in het zogenaamde drooggelegde Amerika werd ontdoken.

— Smokkelen? vroeg kolonel Brampton kortaf.

— Dat ook, maar vooral clandestien stoken. Er werd in heel Amerika op verbazend grote schaal clandestien sterke drank gedistilleerd, en duizenden welgestelde burgers hadden in hun huiskelders ergens in de kelder, een kleine distilleerderij, door middel waarvan zij zelve hun drank brouwen, de duivel mag weten hoe het vocht heette! Maar de clandestiene stokerijen leverden niet het grootste gevaar op, en wat daarmede gebrouwen wordt viel geheel in het niet tegenover de ontzaglijke massa sterke drank, die op verschillende punten van de kust der Ver. Staten, maar vooral in de buurt van Florida wordt binnengesmokkeld.

Dr. Spencer hield even op, blies een rookwolk uit zijn enorme, zwarte sigaar, want hij zelf behoeftte gelukkig geen zenuwen te ontzien en vervolgde toen:

— Ik merk wel, dat je in de jaren, dat het drinken en in voorraad hebben van alcoholische dranken in Amerika verboden was, in de rimboe vertoefde. Anders had je wel geweten, dat Engeland aan dat drankverbod een smerige duit verdiend had. Niet officieel natuurlijk, maar door de accijns die geheven werd op het gedistilleerd, dat door Engelse alcoholstokers op Engels grondgebied werd gebrouwen. Het smokkelen van whisky was van het begin af de voornaamste nijverheid geworden van de Engelse bezitting Nassau, op de Bahama Eilanden. Nassau ging met reuzenschreden vooruit, wat alleen en uitsluitend aan het smokkelen te danken was, en de inboorlingen wonnen er binnen korte tijd fabelachtige fortuinen.

— En werd daar niets tegen gedaan, dokter? vroeg Raffles kwasi.

— Wat had er aan gedaan moeten worden? De Britse autoriteiten kommerden er zich volstrekt niet om, waar al die kisten met sterke drank heengingen! Zij inden kalmpjes de uitvoerrechten, de belasting op de vracht, wat weet ik, zij lieten de rijk geworden inboorlingen natuurlijk veel meer belasting betalen en waar al die alcohol heenging, dat raakte hen niet, al wisten zij natuurlijk drommels goed, dat al dat goedje naar de Ver. Staten ging

— Het zal daar vreemd zijn toegegaan op de Bahama eilanden, merkte Raffles glimlachend op.

— Vreemd! riep Dr. Spencer uit. Wel mylord, mijn broer schrijft mij, dat het weinig beter dan een hel was. De eilanden waren een plek van samenkomst geworden van avonturiers uit alle werelddelen, én ik verzeker u dat er gevaarlijke lieden onder waren. Het krioelde er van kermisgasten, dieven, allerlei gespuis. Men betaalde hoge prijzen. De bewoners der havensteden stelden zich tevreden met een enkel klein hokje in hun huis, waar zij soms met drie, vier of vijf personen samenhookten, en de rest, wat denkt u dat zij er mee deden?

Dr. Spencer keek even de kring rond, en vervolgde toen, na een zware haal aan zijn sigaar:

— Daar maakten zij pakhuisruimte van, mijneheren. De kisten met sterke drank stonden er tot aan de zoldering op elkaar gestapeld. Er ging daar voor millioenen en millioenen om, want de Amerikaanse importeurs betaalden feitelijk wat men maar wilde vragen. Daarbij kwam nog de activiteit van de gangsters, de benden, die de kroeghouders niet alleen, maar ook de fatsoenlijke handelaars als het ware dwongen hun smokkelwaar, tegen welke prijs ook, te kopen. Deden zij dat niet, weigerden zij in te gaan op hun overvraging, dan was hun lot bezegeld. Dan werden zij zogenaamd «uitgenodigd voor een ritje», een ritje, waarvan zij nimmer terugkeerden. Zij verdwenen en niemand wist waar zij waren gebleven totdat enige dagen, soms weken

daarna, hun lijk op een eenzame plek werd gevonden, leeg gebloed uit talloze door revolverkogels veroorzaakte wonden.

Zij betaalden dus wat men hen vroeg, eenvoudig uit lijfbehoud. Materiële schade leden zij echter niet, want zij wisten al gauw dat men in hun land voor de clandestien ingevoerde sterke drank ongelooflijk hoge prijzen betalen wilde. De haven van Naussau werd iedere dag letterlijk belegerd door vaartuigen van de meest uiteenlopende aard, die daar hun lading sterke drank kwamen innemen, om die naar een vooraf bepaald punt op de kust van de Atlantische Oceaan te brengen; smerige vissersschuiten zowel als keurige motorbootjes, kolenlichters, tankschepen, ja zelfs gewone jollen, waarmee ik mij niet eens op de Theems zou wagen, en die toch tot aan de rand werden volgeladen met drie of vier kisten whisky.

— Maar waar kwam die drank vandaan? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Waar anders dan uit Engeland, en voornamelijk Schotland? riep Dr. Spencer uit. Wel, de brandewijnstokers in ons land maakten de schitterendste zaken! Natuurlijk kon niemand hen belletten zoveel whisky als zij maar verkozen uit te voeren naar een Britse bezitting. Laat ik je nu zeggen, dat een kist whisky, waarvoor hier in Engeland destijds drie pond moest betaald worden, in de haven van Nassau eerst met 50 stonden water en minderwaardige alcohol werd vermengd en dan voor tien pond sterling per kist weer werd verkocht. Mijn broer schrijft dat 90 procent van die gesmokkelde alcohol veilig de Verenigde Staten bereikt, en daar betalen zij er dan van 30 tot 40 pond per kist voor. Millioenen en millioenen van die kisten zijn Amerika binnen gesmokkeld, ondanks de waakzaamheid van de kustwachten, van de douanen en van de duizenden ambtenaren, die alleen betaald werden om er voor te zorgen, dat er in de salons en speak-easies geen druppel sterke drank zou worden gedronken. Daar in Nassau rolde het goud, daar speelde de Mam-

mon de eerste viool, daar wemelde het van gevaarlijk gespuis, dat op al dat goud aaste, als een vlieg op een mestvaalt.

Allen hadden met belangstelling naar deze korte uiteenzetting van iemand, die het blijkbaar kon weten, geluisterd.

Iedereen begreep dat daar inderdaad op dat betrekkelijk kleine gebied van de Bahama Eilanden iets was voorgevallen, ongeëvenaard in de geschiedenis van de smokkelhandel, en waarbij de smokkelarij tussen Frankrijk en Engeland tijdens het Continentale Stelsel slechts kinderspel was.

Terwijl dit gesprek werd gevoerd, was het langzamerhand lichter geworden in de conversatiezaal; dit was zó geleidelijk geschied, dat niemand er erg in had gehad, vooral daar iedereen met aandacht naar de spreker had geluisterd. Maar nu deze eindelijk zweeg, was men zich pas bewust geworden van de verandering, die zich in de atmosfeer, zowel binnens- als buitenshuis, had voltrokken. Het elektrische licht kon worden uitgedaan en door de hoge ramen zag men hoe de mist reeds grotendeels was opgetrokken; het wolken-

dek scheurde en een bleek zonnetje deed lofwaardige pogingen om door te breken.

Een voor een stonden de aanwezigen op, dronken het laatste restje uit hun glas en verdwenen, na een lopende groet door de deur naar de hall, waar de portier handen te kort kwam, om de heren in hun overjassen te helpen.

Raffles was op zijn beurt opgestaan, na Brand een wenk te hebben gegeven. Zijn gelaat had een eigenaardige, levendige uitdrukking gekregen. De beide vrienden verlieten op hun beurt de conversatiezaal, daalden de brede, marmeren trap af en lieten zich in de vestiaire hun overjassen geven.

Vijf minuten later stonden zij voor de brede deur van de Club.

Raffles scheen een ogenblik besluiteloos, en keek links en rechts.

— Je weet zeker niet wat wij nu zullen gaan doen? vroeg Brand lachend.

— Ik weet het integendeel zeer goed, Charles, antwoordde Raffles.

— Wat gaan wij dan nu uitvoeren? Waar gaan wij naar toe?

— Wij gaan naar de Bahama Eilanden, Charles.

HOOFDSTUK II

OP WEG

Een ogenblik keek Brand Raffles onderzoekend aan.

Hij kende de Gentleman-Inbreker wel niet als een man, die wel eens grappes maakt, ofschoon zijn humor fijn en stekelig genoeg was, maar ditmaal

moest Raffles toch zeker schertsen.

Toen de jonge man echter zag, dat het gelaat van zijn vriend strak en ernstig stond, riep hij op halfluide toon:

— Dat is je toch zeker geen ernst?

— En waarom zou het mij geen ernst

zijn? Komaan Charles, lokt jou dat vooruitzicht ook niet aan? Wordt je begeerte naar een romantisch avontuur niet geprikkeld door het vooruitzicht, een reis te maken naar een wonderlijk eiland, waar het goud thans als een bruisende bergstroom voort rolt, waar het misdadigste gespuis der wereld bijeen is, om er te trachten, zijn slag te slaan?

— Wacht een ogenblikje! Wat het goud betreft, dat trekt mij ontzeggelijk aan, en het land zelf is belangwekkend genoeg, maar wat die misdadigers betreft, ik kan werkelijk niet inzien, dat ik door geestdrift beziel moet zijn bij het vooruitzicht nader kennis te maken met dat geboefte.

Maar daarbij komt nog iets anders... Vissen wij niet achter het net? Het verhaal van dokter Spencer was zeker interessant genoeg, maar sedert de drankwet is opgeheven, zal het wel van de ketel zijn.

— Inderdaad, Charles, wat je daar zegt, is juist, althans gedeeltelijk. De melk is misschien wel afgeroomd, maar de melk zelf is gebleven. Laat ik je geheugen eens opruimen, want om de zaak goed te begrijpen, moeten we enige jaren terug in de geschiedenis.

— De anti-alcohol-beweging in Amerika dateert reeds van 1837, maar pas in 1855 werden er wetten uitgevaardigd, die de verkoop van sterke drank beknotten. In vijftien Staten werden deze wetten ingevoerd. In 1898 werd de zogenaamde Anti-Saloon-wet ingevoerd en tussen 1912 en 1917 traden 27 Staten van de 45 Staten toe tot het wettelijk verbod. Toch heeft de drankwet niet lang stand gehouden. Reeds in 1920 begon een beweging tot afschaffing der wet; weliswaar wenste men geen terugkeer naar de zogenaamde open saloons, maar men eiste individuele vrijheid om zich sterke drank te kunnen aanschaffen voor gebruik in huishelijke kring. Ook verlangde men toestemming voor vervaardiging en vervoer van bier met laag alcohol gehalte en lichte wijnen. Tenslotte heeft de Amerikaanse burger hierin zijn zin gekregen, maar het verbod van de Open Saloons bleef

gehandhaafd met, het gevolg, dat er aan de dranksmokkelarij nog geen einde is gekomen. Wel is dit illegale bedrijf, vergeleken bij vroeger, sterk verminderd, maar er heerst op dat punt heus nog wel bedrijvigheid genoeg om ons een avontuurtje op dat gebied te waarborgen.

— Als wij er in slagen zo'n stelletje smokkelaars te plukken, bedenk dan toch eens, wat wij daar een prachtige slag kunnen slaan! Het goud ligt daar nog als het ware voor het opscheppen voor twee bekwame mannen, die niet voor een beetje vervaard zijn. Ik zal er ook heel verstandig aan doen Londen tijdelijk te mijden, want om je de waarheid te zeggen, wordt de grond mij hier wel wat warm onder de voeten, vooral na die geschiedenis met het medaljon. Ik mag de Voorzienigheid niet tarten, die mij tot dusverre zo genadig gezind is geweest. Die zelfde Voorzienigheid heeft waarschijnlijk Dr. Spencer bewogen, ons juist nu dat verhaal te doen!

— Maar dat wisten wij toch al lang, Edward, hernam Brand een weinig ongeduldig. wij hebben het toch in de kranten kunnen lezen.

— Ongetwijfeld! En nu zie je weer eens, welke kracht er kan uitgaan van het gesproken woord. Want dat korte relaas van Dr. Spencer betreffende een zaak, die wij reeds kenden, maakte veel meer indruk op ons, althans op mij, dan alle ellenlange telegrammen van de al te ijverige correspondenten van het «Cityblad» te New-York en Charleston.

— Je plan staat dus vast?

— Zo vast als het plan van een sterfelijk en feilbaar mens kan staan, antwoordde Raffles.

— Wanneer denk je te gaan?

— Over een uur!

— Nu houdt je me toch voor het lapje! Je wilt me toch zeker niet wijs maken, dat wij in die tijd reisvaardig kunnen zijn?

— Ik zie niet in waarom niet. Wat wij nodig hebben is niets anders dan onze revolvers, wat geld, dikke kleren, want het kan daarginds soms flink

koud zijn, misschien enige pruiken, en dat is alles.

— En van welk vervoermiddel denk je gebruik te maken?

— Van de «Duivel der Lucht».

— Je wilt met de vliegmaschine reizen, en in dit jaargetijde? hernam Brand hoofdschuddend.

— Waarom niet? Het weer is aan het omlopen, en het zal zeker schoon worden; ik heb zoeven aan de leestafel het weerbericht in een der dagbladen nagelezen, en dat meldt dat er boven de gehele Atlantische Oceaan een gebied van hoge druk ligt, dat zich zeker nog enige dagen zal handhaven. En daar ik aan acht of negen uren genoeg heb om de Oceaan over te steken, zelfs op zijn breedste gedeelte, daar kan ik niet inzien waarom ik geen gebruik zou maken van mijn uitvinding, van mijn trouwe vliegmaschine, die mij in staat stelt meer dan vijf honderd kilometer per uur af te leggen.

Brand bleef een ogenblik zwiingend naast Raffles lopen, want de beide vrienden waren de straat overgestoken en liepen nu op een grote blauwgelakte limousine toe, die daar geparkeerd stond.

— Heb je de auto laten komen? vroeg Brand verrast, die het voertuig thans pas in het oog kreeg.

— Ja, ik heb zoeven Henderson opgebeld. Natuurlijk gaat hij met ons mee; wij zouden zijn hulp niet kunnen ontheren. Zijn geweldige lichaamskracht heeft ons juist bij dergelijke ondernemingen reeds herhaaldelijk de grootste diensten bewezen. Hij moet ons naar het vliegveld rijden en dan kunnen wij de auto in onze hangar laten staan, totdat wij van ons tochtje zijn teruggekeerd.

— Je praat er luchtig over, Edward, hernam Brand, die zich nog alles behalve had kunnen verenigen met het denkbeeld, dat hij zich binnen een half etmaal op een eiland nabij de kust van Florida zou bevinden, omgeven door de grootste gevaren. Er bestaan nog zoiets als douanen, en je vliegtuig wordt op het vliegveld onder-

zocht. Hoe zul je de aanwezigheid van je buit verklaren, verondersteld natuurlijk, dat je die maakt?

— Dat is wel mijn minste zorg, antwoordde Raffles schouderophalend. Lieve hemel, daarover bekommer ik mij in het geheel niet! Niets belet ons immers, onderweg het geld te gaan brengen naar een der onbewoonde eilanden, welke mij tot schatkamers dienen. En stap nu in; wij hebben niet veel tijd te verliezen, als wij werkelijk binnen een uur willen vertrekken.

Met een onderdrukte zucht stapte Brand in het fraaie voertuig, dat bestuurd werd door een chauffeur, van een herkulische gestalte, en die zich thans tot Raffles wendde met de vraag:

— Waarheen, Mylord?

— Naar het vliegveld, James. Heb je, zoals ik je gezegd had, de geweren en de andere wapens en het overige reeds in de auto gezet?

— Alles is er, Mylord. Mag ik vragen of gij op reis gaat?

— Ja James, en je gaat mee.

— Heel goed Mylord. Is het ver?

— Nog al tamelijk, waarde vriend. Wij gaan naar de Bahama Eilanden.

— Is dat niet bij de kust van Florida?

— Juist, James.

— In orde, Mylord.

De brave kerel wendde zich om, na even aan zijn pet te hebben getikt, en zijn breed, goedig gelaat vertoonde niet meer ontroering dan wanneer Raffles hem zou hebben medegedeeld, dat de tocht naar Edinburg of zo ging.

Brand voelde wel dat de brave reus hem een weinig beschaamd had, en gedurende enige tijd keek hij zwiingend voor zich.

Henderson was gewend om maar juist even binnen de veroorloofde snelheidsgrens te blijven, en het duurde dan ook niet lang of de auto had de wereldstad achter zich gelaten, en reed nu in snelle vaart langs de brede weg, die voerde naar het keurig ingerichte vliegveld, hetwelk toebehoorde aan de «Royal Aëro Club» en dat speciaal bestemd was ten gebruike van sportvlie-

gers, wier aantal vooral in Engeland voortdurend toenam.

Eindelijk begon Brand weer.

— Het is nu bijna half vier; hoe lang denk je dat de overtocht zal duren?

— Ongeveer tien uren, mijn waarde. Want ik zal regelrecht naar Savannah vliegen.

Maar waar Raffles ook aan mocht denken, Brand had er wel een eed op willen doen, dat de gevaarvolle reis op dit ogenblik zeker niet het onderwerp van zijn gedachten uitmaakte.

Zijn ogen hadden een dromerigen glans, en zijn lippen prevelden zachtjes woorden, welke Brand niet verstaan kon.

Hijzelf echter kon aan niets anders denken dan aan het gevaarvolle avontuur, hetwelk Raffles begonnen was met die onverschillige stoutmoedigheid, welke hem blind scheen te maken voor alle mogelijkheden die zich zouden kunnen voordoen.

Ongeveer tien minuten voor dat de auto haar doel zou bereiken, vroeg Brand:

— Vertel mij eens iets van die Bahama-eilanden. Ik moet bekennen, dat het met mijn aardrijkskundige kennis nog altijd niet bijster goed gesteld is.

Raffles scheen uit een diep gepeins te ontwaken en keek even verward om zich heen; het was duidelijk, dat zijn gedachten zeker niet verwijld hadden bij het onderwerp, dat Brand voortdurend bezighield.

Maar hij herstelde zich spoedig en zei glimlachend:

— Ook bij jou schijnt het schoolonderwijs, zoals het een aantal jaren geleden gegeven werd, geen diepe indruk te hebben nagelaten, mijn waarde. De Bahama-eilanden zijn, zoals je natuurlijk weet, een Britse bezitting. De groep is gelegen ten Noord-Oosten van dat verrukkelijk land, dat men Florida noemt, die brede en uitgerekte landtong, welke Amerika als het ware met een dreigende reuzenvinger in de richting van de Zuid-Amerikaanse republieken uitsteekt. De groep strekt zich uit over een grootste lengte van om-

streeks 1.100 kilometer en zij bestaat uit een reeks koraalriffen, gedeeltelijk onder de oppervlakte van het water verborgen, en zandbanken, waartussen de vaart uiterst gevaarlijk is. Laat dit echter niet de indruk bij je doen ontstaan, alsof je te doen zou hebben met een dor, kaal gesteente, waarop niets wil groeien, want de Bahama-eilanden zijn integendeel, en in ieder geval voor zover zij bewoond zijn, zeer vruchtbaar. Zij hebben een gezond klimaat en de planten van de Keerkring zowel als van de gematigde gordel gedijen er voortreffelijk. De groep bestaat uit niet minder dan 29 grote en 660 kleine eilanden, om nog niet eens te spreken van de bijna 2.400 klippen en de talloze riffen, die zelfs bij laag water niet boven de oppervlakte van de zee uitsteken.

— Het is alsof ik mijn leraar in de aardrijkskunde weer hoor! riep Brand lachend uit. Weet je nog iets meer?

— Het aantal inwoners zal op het ogenblik omstreeks 75.000 zielen bedragen, over de gehele eilandengroep verdeeld. De hoofdstad van de groep is Nassau, op het eiland New-Providence gelegen. Ik bespaar je echter een opsomming van de namen der grote eilanden. Maar toch moet ik je de allervoornaamste opsommen, die zijn: Groot-Bahama, Abaco of Lycya, Andros, en de beide Heilige Geest eilanden. De gehele groep is door de straat van Florida van het schiereiland van die naam gescheiden, en meer kan ik je waarlijk ook niet uit het hoofd mededelen.

— Het is meer dan genoeg, zei Brand glimlachend. Deel mij nu alleen nog maar mee, waarom je te Savannah wilt landen, en niet op een van de zoeven genoemde eilanden.

— Dat zal ik je zeggen, mijn waarde. Ik heb je reeds meegedeeld, dat er zich op bijna de gehele groep zeer veel gespuis ophoudt; de bevolking is er minstens verdriedubbeld, en ik wil natuurlijk mijn kostbare machine niet aan een moedwillige beschadiging blootstellen. Ik zou haar op een van de onbewoonde eilanden kunnen laten dalen, maar dan zouden mij de middelen ont-

breken, naar Nassau over te steken want wij kunnen het bezwaarlijk zwemmende doen. Daarenboven zullen wij eerst nauwkeurig ons operatieterrein moeten verkennen, en dat zal wel enige dagen duren. Te Savannah daarentegen zullen wij de machine gemakkelijk kunnen opbergen en van die stad loopt een spoorweg tot aan het uiterste puntje van Florida, en daarvan zullen wij rustig gebruik maken. In een der havensteden zullen wij scheepsgelegenheid in overvloed vinden om over te steken, wanneer wij er tenminste maar goed voor betalen, want je zult wel inzien, dat er om alle schepen letterlijk gevochten wordt, en dat de vrachtprijzen tot in het fabelachtige gestegen zullen zijn. Maar hier zijn wij er reeds; Henderson heeft goed zijn best gedaan.

De auto stond stil voor het hoge hek, hetwelk aan deze kant het grote vliegveld afsloot, en dat om deze tijd steeds geopend was.

Daarnaast bevond zich een groot restaurant, waar het meestal zeer druk was, maar dat thans eenzaam en verlaten lag, omdat het weer nog geen half uur geleden alles behalve aanlokkelijk was en nu eerst ten goede veranderde.

Naast dit restaurant was een grote garage gebouwd, waar de leden hun auto's konden neerzetten.

Raffles boog zich even voorover, zei iets tot de chauffeur, Henderson klom van zijn zetel en ging de portier waarschuwen, die de brede deuren van de garage ging openen, wel een weinig verbaasd door het bezoek van Lord Aberdeen, want er stond daarboven nog altijd een straffe wind, en het leek te zullen gaan regenen.

De auto werd de garage binnen gereden, en door een tweede deur droegen de drie mannen hun bagage over een smal pad, dat langs het vliegveld liep naar de hangar van plaatijzer, waar de kostbare vliegmaschine stond, ontsproten aan het brein van Raffles, en door electriciteit gedreven.

Twee mannen konden het toestel gemakkelijk op zijn wielen voortrollen,

wanneer de grond niet al te rul was. Binnen enkele ogenblikken stond «De Duivel der Lucht» dan ook buiten.

De bagage werd snel ingeladen, de reizigers duwden het toestel naar de startbaan, begaven zich vervolgens aan boord en Raffles nam plaats in de stuurstoel, na de kaart van de Atlantische Oceaan in de daarvoor bestemde houder te hebben gestoken.

Op deze kaart waren alle eilandjes, hoe klein ook, benevens alle scheepvaartroutes aangegeven.

Raffles behoefde slechts op een kleine knop te drukken en aanstonds begon de vierbladige schroef met grote snelheid rond te wentelen.

De «Duivel der Lucht» stooft voort over de gladde startbaan, maar reeds tien meter verder verhief zij zich, als het ware met een sierlijken sprong, van de aarde en steeg snel, met onnavolgbare gratie in de steeds meer opklarende lucht.

Het bleek dat daarboven inderdaad tamelijk veel wind stond, maar voor een geoefend piloot als Raffles betekende dat niets.

Hij zocht spoedig een hogere luchtlaag op, en toen hij op een hoogte van 2.000 meter was gekomen, woerde hij de snelheid ten top en met een gierend geluid stooft de vliegmaschine voorwaarts, als een roofvogel, die zich op zijn prooi werpt.

Van Londen was weinig anders te zien dan een grauwe massa, want de nevel was nog niet geheel en al opgetrokken, en de hoogte was te groot om iets nauwkeurig te kunnen onderscheiden.

Maar het compas was een betrouwbare geleider, en Raffles week dan ook geen haarbreed af van de rechte weg, die hem over de Oceaan moest brengen.

Binnen tien minuten was er van de reusachtige wereldstad niet het minste meer te bespeuren.

Met razende snelheid vloog de «De Duivel der Lucht» over de Zuidelijke Graafschappen van Engeland, en reeds om half vijf hadden zij Lands End achter zich gelaten, en bevonden zij

zich boven de golven van de Noord-zee.

Juist op dat ogenblik brak de zon zegepralend door de wolken, terwijl een lichte bries de nevelen verder uiteen rukte en verdreef. En al had hij het schouwspel reeds menigmaal gezien, toch ontsnapte een kreet van verrukking aan Charles Brand, toen de eindeloze Oceaan zich zover het oog reikte, onder de vliegmaschine uitbreidde.

Wat Henderson betreft, hij gaf zich aan een prozaïsch bezigheid over en had reeds aanstalten gemaakt om voor het middagmaal te gaan zorgen.

Inderdaad was niets gemakkelijker dan aan boord van de «Duiwel der Lucht» een maaltijd te bereiden, waarmede zelfs een fijnproever genoeg zou hebben genomen.

De reus had voor een goede voorraad levensmiddelen gezorgd, en hij had te beschikken over enige kilo's uitmuntend rund- en varkensvlees, een halve zak aardappelen, eieren, beschuit, kaas melk in flessen, gemalen koffie, thee kortom hij zou niet verlegen staan, als men hem aanstonds vroeg, een goede maaltijd op te dissen.

Het was zeven uur, en de reizigers waren dus al drie uren onderweg, toen Brand en Henderson plaats namen, ieder aan een zijde van de smalle tafel, welke in het midden der kajuit kon worden geplaatst op twee poten, die gedeeltelijk in de vloer konden worden gestoken.

Aanstonds zou Brand Raffles aan de stuurknuppel aflossen, die dan op zijn beurt zou kunnen eten.

Het gelaat van de brave reus glansde van trots en blijdschap, toen Brand hem een complimentje maakte over zijn voortreffelijk geslaagde kippensoep, zijn malse carbonade en zijn smakelijke zoete schotel.

Een kop koffie en een sigaret besloten de maaltijd, want zelfs roken kon men ongestraft aan boord van deze wonderlijke vliegmaschine.

— Nu is het jouw beurt, Edward, zei Brand terwijl hij zijn hand op de schouder van de Grote Onbekende legde.

Raffles keek even om, en zei:

— Wij zijn zoeven de scheepvaart-route van Rotterdam op New-York gepasseerd; ik heb zojuist de «Nieuw-Amsterdam» van de Holland-Amerika lijn onder ons zien voorbijgaan. Houd steeds Zuid-Westelijke koers, en tracht zo weinig mogelijk van de rechte lijn af te wijken.

Brand nam de stuurknuppel van Raffles over, deze stond van zijn zetel op, rekte zich eens uit en nam op zijn beurt aan tafel plaats.

De uren verliepen zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

De vliegmaschine bleef zich steeds op een hoogte van 2.000 meter handhaven, waar zij voor een waarnemer op aarde, zelfs met een goed kijker ternauwernood zichtbaar zou zijn.

Brand ontwaarde gedurende zijn optreden als piloot een twintigtal schepen, waaronder drie reusachtige mailboten en die vormden de enige afwisseling. Voor het overige niets dan lucht en water eindeloos, zover de blik kon reiken.

Het was omstreeks een uur in de nacht, dus bijna zeven uur in de avond volgens Amerikaanse tijd, toen Brand een kreet slaakte, en naar omlaag wees.

Op dat tijdstip vloog de «Duiwel der Lucht» met een snelheid van bijna 500 kilometer over een uitgestrekte eilandengroep.

Het waren de Bermudas.

Nog een half uur, en zij konden de kust bereikt hebben.

Raffles nam nu de stuurknuppel weer van Brand over en alles werd voor de landing in gereedheid gebracht.

Een kwartier later reeds doemde er aan de kim een vage nevel op, die door Raffles aanstonds herkend werd: het was land, het was de kust van Florida.

Toen er nogmaals tien minuten verstreken waren, kwam Charleston, de hoofdstad van Zuid-Carolina in het gezicht.

De witte huizen, grillig tegen de rots-hellingen gebouwd, tekenden zich scherp af tegen het omringende groen, ofschoon de avond reeds begon te vallen.

Het was echter nog licht genoeg om een uitstekende landingsplaats uit te kiezen, en Raffles stuurde de vliegma- chine, waarvan hij de snelheid aanzien- lijk had verminderd, in de richting van een uitgestrekte vlakke, onder de rook van de stad, aan welks rand hij een grote boerderij had ontdekt.

Weldra bleek, dat zich in de nabij- heid ook een aantal lage gebouwen bevond met een minuscule verkeersto- ren. Het was, met andere woorden, het vliegveld van Charleston. Grondlichten sprongen aan langs een startbaan, al- dus de weg wijzend hoe geland moest worden.

De «Duivel der Lucht» begon in een grote spiraal te dalen.

Binnen enkele minuten had zij een hoogte van 200 meter bereikt, waarna Raffles de motor aanzette en in een sier- lijke duikvlucht neerstreek op de start- baan.

Het grondpersoneel van het vlieg- veld, dat toegesnelde was, keek wel met enige verwondering naar de als zilver glanzende vogel, die zo onverwachts was neergestreken maar stelde overi- gens geen lastige vragen.

Binnen korte tijd waren alle formali- teiten vervuld, de douane was gepas- seerd en de luchtreizigers bevonden zich in een taxi op weg naar de stad, die binnen een half uur werd bereikt.

Het avontuur van Raffles had thans pas een aanvang genomen.

HOOFDSTUK III

OP ONDERZOEK UIT

Evenals in bijna alle havensteden van Amerika treft men in Charleston een ware staalkaart van bijna alle na- ties ter wereld aan, zoals Raffles en Brand gewaar werden, toen zij de vol- gende ochtend reeds in de vroege de havenwijk doorkruisten.

Chinezen, Maleiers, Afrikaanse en Amerikaanse negers, Mulatten, Mestie- zen, Creolen, een kruising van Zuid- Amerikaanse Indianen en Blanken, meestal Spanjaarden, Italianen en Grie- ken, Fransen en Noren, Hollanders en Denen, maar ook Polen en Russen; dat alles krioelde hier door elkaar, en men kon op ieder ogenblik wel tien talen tegelijk horen spreken. Verreweg de

meesten dier lieden hadden, van verre of nabij, iets met scheepsvaart te doen. Het waren matrozen, kadewerkers, sjouwers, hofmeesters, stokers en trem- mers, bedienden in een der talrijke bars, welke men aan de haven vond, zeilmakers of bootverhuurders, eige- naars van verdachte huizen, scheeps- agenten, of arbeiders op een der wer- ven.

Vol belangstelling sloegen Brand en Raffles het bonte gewoel gade, en het scheelde weinig of de eerste had reeds het eigenlijke doel van de tocht verge- ten en beschouwde de gehele reis meer als een belangwekkend vakantie-uit- stapje.

Maar Raffles zou hem spoedig genoeg tot de werkelijkheid terugroepen. Toen zij ongeveer een uur langs de kade gewandeld hadden en hun ogen goed de kost hadden gegeven, merkte Raffles op:

— Het is zoals ik wel gedacht heb, het zal bijna onmogelijk zijn, hier in Charleston een boot te vinden, om ons naar Nassau over te brengen, het brandpunt van de smokkelarij. Ik heb zoeven een Mexicaan met een bijzonder ongunstig voorkomen vruchteloos honderd dollar horen bieden aan de eigenaar van een klein en smerig scheepje, alleen van zeilen voorzien, teneinde hem naar een der eilanden van de Bahama-groep te brengen!

— Bied dan twee honderd, als je daar dan met alle geweld wilt zijn, merkte Brand op.

— Het scheepje waar ik je van sprak, is al voor 5.000 dollars verkocht, antwoordde Raffles lakoniek.

— Wat zeg je daar! Een ding dat misschien geen 80 dollar meer waard is?

— Het is zoals ik je zeg. Het is overgedaan aan een Chinees. Ja, het was niet te verwonderen, dat de zonen van het Hemelse Rijk hierheen zouden komen, aangelokt door de klank van het goud.

— Maar zou de havenpolitie nu volstrekt niet kunnen beletten, dat hier sterke drank wordt ontscheept?

— Natuurlijk Charles, doen zij dat en wel zó goed, dat er ook geen sprake van is, dat de smokkelaars Charleston uitzoeken, om er hun waar aan land te brengen. De controle is in alle havenplaatsen zeer scherp. Neen, daartoe zoeken zij eenzame punten van de kust op, ten Zuiden van Savannah, dat ongeveer 20 kilometer hier vandaan is gelegen, een kleine, schilderachtig gelegen havenplaats, maar ook langs de gehele kust van Baltimore tot New-Orleans. En je ziet zelf wel in, dat het volstrekt onmogelijk is, deze gehele kustlijn van duizenden kilometers te laten bewaken. Daartoe zou een leger van 100.000 beambten ternauwernood

voldoende zijn. Vergeet ook niet, dat al die smokkelaars langs de kust hun spionnen hebben, die hen met geheime tekens waarschuwen, als er onraad broeit. Het is alles voortreffelijk georganiseerd, daar kun je op rekenen, en tegen iedere kist whisky, die door de douanebeambten geconfisqueerd wordt, staan er zeker wel honderd, die veilig binnengesmokkeld worden.

— En wil je mij nu eens zeggen wat eigenlijk je plan is? vroeg Brand, terwijl de beide vrienden stilstonden aan het einde van de kade, vanwaar zij een prachtig gezicht hadden over de gehele rede, met haar talloze vaartuigen.

— Heel eenvoudig, Charles wij zullen de rijkste smokkelaar op New-Providence opzoeken, en als wij hem gevonden hebben, dan zullen wij hem kaal plukken als een kip! Goede hemel, wat een sport! Ik verheug mij er als bij voorbaat op!

— Denk je dat het de moeite zal lonen?

— Wat een vraag! Weet je wel, dat er onder die smokkelaars schavuiten zijn, die reeds jaren achtereen drank smokkelen en daarmee per jaar anderhalf miljoen dollar hebben verdiend?

— Het klinkt ongelooflijk! Die lui riskeren in ieder geval veel!

— En hoe stel je je de beroving van zo'n schatrijke vent eigenlijk voor?

— Wel, wij trachten bij hem in dienst te komen.

— En gaan dus mee smokkelen? riep Brand verschrikt uit.

— Natuurlijk!

— En stellen ons dus óók bloot aan het gevaar, op een kogel van een douanebeambte getraceerd te worden?

— Dat spreekt vanzelf, antwoordde Raffles lakoniek. Maar wij zullen er natuurlijk voor zorgen, dat gevaar zo gering mogelijk te maken. Ik denk er niet aan, mijn wapen te richten op zulk een nuttige en ijverige staatsbeambte. Die mensen doen slechts hun plicht en op hun beurt staan zij aan grote gevaren bloot, want het is maar al te bekend, dat die gansters niet aarzelen,

een douanier overhoop te schieten, als zulk een beambte hun in de weg loopt.

— Prettig land! zei Brand meesmuilend.

— Ieder land heeft zijn kleine eigenaardigheden en ongemakken, zei Raffles schouderophalend. Maar nu hebben wij lang genoeg gepraat; wij zullen nu eens terugkeren en ons deftig hotel verwisselen voor een ander, dat het ons wat minder moeilijk zal maken, ons plan ten uitvoer te brengen. Wij zien er wel een beetje deftig uit, mijn jongen!

— Wij gaan ons dus vermommen?

— Zo is het! Wij zullen wat tweedehands kleren kopen bij een uitdrager, of het Henderson laten doen, en met een paar zwarte vegen in ons gezicht komen wij al heel ver. De kleren zullen ook hier de man wel maken, en wanneer men ons voor naar werk zoekende schepelingen houdt, dan is het ruimschoots voldoende.

— Ik wil wedden, dat de smokkelaars, die eigenaars van schepen zijn, met elkaar zullen vechten om het bezit van Henderson, onze brave reus! riep Brand lachend uit.

— Dan moeten zij ons op de koop toenemen, want natuurlijk scheiden wij niet, hernam Raffles.

De beide vrienden aanvaardden de terugweg, en zij waren nog niet lang in het hotel terug, of Henderson voegde zich bij hen, die een ander gedeelte van de haven bezocht had, in de hoop, daar een scheepsgelegenheid te kunnen vinden.

Hij kwam terug met goed nieuws, namelijk dat er tweemaal in de week een grote passagiersboot voer, welke de dienst tussen Charleston en Nassau onderhield.

Die boot was echter juist de vorige dag vertrokken, enige uren voor de drie reizigers in de stad kwamen, en zij zouden dus nog twee dagen moeten wachten.

Dat was een minder aangename tijding voor Raffles, die niet gaarne zijn tijd werkeloos doorbracht, maar hij ontdekte al spoedig, dat het nutteloos zou

zijn, te trachten, ergens een boot te huren.

Alles wat maar enigzins zeewaardig was, was in beslag genomen door de avonturiers, die in Nassau hoopten op hun beurt hun slag te kunnen slaan, of die gekomen waren als agenten van lang gevestigde Engelse firma's in gedistilleerd.

De kleinste stoomboot was al verhuurd, en bij nader onderzoek bleek het, dat de meeste vaartuigen in de haven in het bezit waren van reders, die ze zelve gebruikten om op geregelde tijden gesmokkelde whisky te vervoeren en die hun vaartuigen dus niet wilden blootstellen aan beschadiging of verlies, daar zij wel wisten, honderden mijlen in de omtrek geen nieuwe boot te kunnen krijgen.

Toen Henderson met deze boodschap terugkwam, begaf Raffles zich met zijn metgezellen aanstonds naar het kantoor van de Stoomvaartlijn, welke de dienst op Nassau onderhield.

Daar wachtte hem echter een nieuwe teleurstelling: niet alleen voor de eerstvolgende overtocht, maar nog voor twee daarop volgende beurtvaarten waren alle plaatsen op de boot tot de laatste toe bezet, waardoor zij zo zwaar geladen zou zijn, dat menigeen zich nog wel eens zou bedenken, alvorens zich in te schepen op een vaartuig, dat zo veel passagiers vervoerde, dat men er zich bijna niet op zou kunnen bewegen.

Maar om nog anderhalve week te moeten wachten, dat was van een man als Raffles te veel gevergd.

Hij zon dus op middelen, om naar Nassau over te steken, was het niet goedschiks, dan maar kwaadschiks.

Daatoo zou het noodzakelijk zijn, de afstand zoveel mogelijk te beperken, en de drie reizigers moesten dus in een der havenplaatsen van het zuidelijker gelegen Florida, weinig meer dan dorpen, scheepsgelegenheid vinden.

Zij haasten zich dus allereerst naar hun hotel terug, haalden er hun bagage af, betaalden hun rekening en lieten zich naar het station rijden.

Zij kwamen daar juist intijds om in de trein te kunnen stappen, die hen naar het uiterste puntje van het grote schiereiland zou brengen.

Voor een verkleeding hadden zij nog geen tijd gehad; dat zou pas later kunnen geschieden.

De hoofdzaak was, dat zij ergens een vaartuigje konden kopen of charteren, groot genoeg om er de overtocht in te wagen.

Ofschoon de sneltrein slechts aan de voornaamste stations, te weten Savannah, Jacksonville, Orlando, en Palm-beach stopte, duurde de reis ongeveer twaalf uren en het was reeds laat in de avond toen de trein eindelijk stilstield in het station van Miami, de zuidelijkste stad van Florida.

Verveeld hadden de reizigers zich niet, want de spoorlijn grensde onmiddellijk aan de oostzijde van de Everglader, het geheimzinnige moeras met zijn wonderwereld aan vliegend, kruipend, zwemmend en lopend gedierte.

Raffles en zijn metgezellen haastten zich uit hun pullmanwagens te stapen en het tamelijk morsige station te verlaten, want nog tot op de huidige dag staat Florida bekend als een der achterlijkste Staten van de gehele Unie, ondanks zijn heerlijk klimaat en zijn bij uitstek gunstige ligging, aan alle kanten door de zee omspoeld.

Toen zij met hun bagage voor het station stonden, belegden de drie mannen een krijgsraad. Ten slotte verkreeg het voorstel van Brand de meeste stemmen.

Men zou, om te beginnen, naar een hotel gaan en de volgende ochtend zou men zich naar de haven begeven, om daar te trachten een vaartuig te charteren of te kopen.

Bleek dit onmogelijk te zijn, dan zou men het in een andere havenplaats beproeven, in Jacksonville, in Key-West, te Tampa of in Pensakola.

Had men eenmaal een vaartuig, dan zou het al zeer gemakkelijk zijn, zich aan boord daarvan te vermommen.

Aldus werd besloten, en de drie reizigers lieten zich naar een der beste hotels brengen door de chauffeur, van

een taxi, die hen zeker dadelijk als vreemdelingen herkende en een onbeschaamd hoge vrachtprijs vroeg.

Hij kreeg hem trouwens niet en hij drong niet verder aan, toen Henderson, de reus, zich met de zaak scheen te willen bemoeien.

Ook die nacht sliepen de drie mannen voortreffelijk en stonden de volgende ochtend zeer vroeg weer op, om zich, na zich met een bad te hebben verfrist en te hebben ontbeten, dadelijk naar de haven te begeven.

Het was een verrukkelijk schone dag en het viel moeilijk zich voor te stellen, dat men nog slechts een paar dagen geleden te Londen gerild had van de koude.

De drie mannen hadden de haven spoedig bereikt, en deze bood hetzelfde schouwspel als Charleston.

Maar vaartuigen waren er slechts zeer weinig te zien.

De drukte viel voornamelijk waar te nemen op de kade, aan welker pieren een paar grote schepen hun lading losten.

Raffles wilde echter niet aanstonds de moed opgeven, en de tocht langs de kleine aanlegsteigers begon dus.

Er waren daar motorboten, oud en versleten, verveloos en roestig, er waren jollen, afgedankte stoombarkassen, afkomstig van oorlogsschepen, enige Amerikaanse duikbootjagers, zoals die, na het sluiten van de wapenstilstand bij honderden door het Departement van Marine verkocht werden, kleine sloepen met een enkel zeil en zelfs een paar gewone, kleine roeiboortjes, allerminst geschikt voor een zeereis.

Op bijna iedere aanlegsteiger stond een groepje mensen, heftig gebarende en geschaard rondom de eigenaar, die van zijn eigendom trachtte te maken, wat er maar van te maken viel.

Het drietal bleef stilstaan aan het begin van een van die kleine steigers, waarnaast een kleine barkas gemeerd lag, een vaartuig, dat zeker al een halve eeuw oud was, en door middel van een kleine stoommachine werd voortbewogen.

Zij hoorden, dat enige mannen uit het groepje, dat zich om de eigenaar verdrong, deze heer tevergeefs duizend dollar boden voor een week huur van het wrakke, vervelozе ding.

— Dat belooft iets, zei Brand zachtjes, terwijl hij Raffles met de elleboog aanstootte. Ik zou wel eens willen weten, wat zij dan voor een goede motorboot durven vragen!

— Als zij te veel vragen, mijn waarde, dan zullen wij geen boot charteren en ook niet kopen, maar er eenvoudig een nemen, en de eigenaar daarvoor in de plaats een redelijke som sturen. Het moet mij van het hart, dat die zogenaamde reders ware bandietentronies vertonen!

— Je hebt gelijk; innemend zien zij er zeker niet uit, hernam Brand glimlachend. Laten wij eens verder gaan; ik zie daar een tamelijk aardig motorbootje, dat er nogal snel uit ziet, met een scherpe boeg, en dat ook goed onderhouden schijnt te worden.

Raffles wendde zijn blik in de aangewezen richting en zag enige meters verder een mahoniehouten motorboot liggen, die ongeveer zes personen kon bevatten.

De eigenaar, klaarblijkelijk een halfbloed, met een ruw, baardig gezicht, wandelde met de handen op de rug, een strootje tussen de lippen, over de aanlegsteiger heen en weer en scheen in het geheel geen acht te slaan op een half dozijn mannen, die voortdurend met hem mee op en neer liepen, en ondertussen onder heftige gebaren tegen hem spraken.

De zes mannen drukten zich in de Spaanse taal uit, en telkens noemden zij een som, welke iedermaal verhoogd werd; zij waren nu aan de 1.500 dollar.

— Wat zeggen ze toch, mijnheer Brand? vroeg Henderson op zachte toon, wetende dat Brand de Spaanse taal voldoende machtig was om eveneens het gesprek te kunnen volgen, dat slechts van een kant gevoerd werd.

— Die kerels hebben de eigenaar van die motorboot zoeven 1.500 dollar geboden, alleen om hen naar Nassau te

brengen, antwoordde Brand.

— Wat een lelijke afzetter! riep Henderson verontwaardigd uit. De kerel verdiende dat zij hem op het hoofd sloegen en er met de boot vandoor gingen, zonder er een cent voor te betalen.

— O, dat gebeurt ook nog wel, James, zei Raffles kalm. Alleen niet door die zes mannen.

De ogen van de reus begonnen te glinsteren, toen hij verheugd maar op gedempte toon zei:

— Zullen wij die boot nemen, Mylord?

— Dat zullen wij James! Maar zodra wij aan de overkant zijn, zullen wij haar dadelijk ter beschikking van de politie stellen, en haar zeggen aan wie zij toebehoort.

Het gelaat van Henderson betrok een weinig toen hij hernam:

— Ik zou het volstrekt niet erg vinden, als die kerel met zijn boeventronie zijn motorboot voorgoed kwijt raakte, Mylord. Lieve hemel, wat schreeuwen die kerels!

Het was waar; de Spanjaarden tierden en brulden door elkaar, vuurrood van woede en begeerte om naar het eiland te komen, waar zij hun fortuin dachten te maken, maar de eigenaar bleef onbewogen, rookte zijn strootje en scheen niet eens te bemerken, dat er behalve hem nog iemand anders op de aanlegsteiger was.

Ten slotte trokken de Spanjaarden woedend af, na tot 2.000 dollar te hebben geboden.

— Een gevolg van vraag en aanbod, zei Raffles glimlachend. Een paar jaar geleden zou die man genoeg hebben genomen met 50 dollar, denk ik. Maar hoe meer fortuinzoekers hier kwamen, hoe minder vaartuigen en beschikbaar waren en hoe hoger de huurprijzen werden. Wacht hier even op mij, ik zal eens vragen wat die goede vriend eigenlijk eist om ons met zijn motorboot naar Nassau te brengen.

Raffles verwijderde zich, wisselde enige woorden met de halfbloed en keerde een paar minuten later weer

terug, teneinde zich bij Brand en Henderson te voegen.

— Hij vraagt 3.000 dollar, zei Raffles op zachte toon. En dat alleen voor de overtocht!

— Daar houdt alles bij op! riep Brand uit, 3.000 dollar voor een reis, die zeker geen vier uren zal duren!

— De man gewaagt, en niet ten onrechte, van de zeer grote gevaren, die er verbonden zijn aan het bevaren van de wateren, die zich uitstrekken van de Zuidpunt van het schiereiland in Zuid-Westelijke, maar gedeeltelijk ook in Zuid-Oostelijke richting. Hij neemt met geen cent minder genoegen, dat is zeker!

— Maar wij zouden wel gek zijn, als wij dat bespottelijke bedrag betaalden, Edward! riep Brand uit. Ik zou liever van de hele onderneming afzien, dan die bandiet op deze wijze rijk te maken!

— Maak je niet ongerust, Charles, daar denk ik ook geen seconde aan, hernam Raffles bedaard. Ik ken hier gelukkig het vaarwater zeer goed, want ik heb eens een maand doorgebracht aan boord van het jacht van een van mijn vrienden, een Mexicaan, en daarenboven is de diepgang van dat bootje zo gering, dat wij slechts weinig gevaar behoeven te duchten, dat het op een onderzese klip zal stoten. Vannacht gaan wij aan het werk; wij moeten die motorboot hebben! Zij ziet er zeer sterk uit, en ook zeer snel, en dat is de hoofdzaak.

De drie mannen verwijderden zich en brachten het verdere van de dag door met een wandeling in de verrukkelijk schone omstreken.

Zij beklommen onder meer een der bergen, die zich langs de kust verhieven, en met de sterk vergrotende kijker, die Raffles had medegenomen, konden zij duidelijk de eerste van de talloze eilandjes zien, waaruit de Bahama-Groep bestaat.

Zij dineerden in hun hotel, waar men ternauwernood acht op hen sloeg en waar zij zelfs genoegen hadden moeten nemen met een klein hokje op de

zolderverdieping, zoals er zich daar een tiental andere bevonden, want ook Miami was in die tijd een waar Babel, en de vreemdelingen kwamen er bij duizenden, voor het merendeel misdadigers en avonturiers van het minste alloo, in de hoop, dat ook zij enige kruimels zouden kunnen oppikken van de rijke dis, die hier verspreid was voor iedere ondernemende man.

Zodra de duisternis was gevallen, verlieten de drie mannen het hotel, en Henderson droeg het groot valies, waarin zich de vermommingsbevoenden.

In de loop van de dag had de reus bij een uitdrager voor een bedrag, dat hem de vuisten van woede deed ballen, een drietal pakken gekocht, waarin de drie reizigers er zouden uitzien als zeelieden of kadewerkers.

Want het scheen wel, of alle levensbehoefden in de grote kuststeden van Florida plotseling met sprongen de hoogte in waren gegaan.

Te voet begaven zij zich buiten de stad, en terzijde van een smal bospad, in het kreupelhout, trokken zij de gekochte kleren aan en deden hun eigen kleren in het valies, dat vervolgens zorgvuldig verborgen werd aan de voet van een dikke, gemakkelijk te hervinden eik.

Zij aanvaardden de terugweg, bereikten de haven, waarna allereerst Raffles geheel alleen de toestand eens ging opnemen.

Hij slenterde langs de steiger, en bemerkte tot zijn vreugde, dat de motorboot nog altijd op dezelfde plaats lag.

Dicht bij het einde van de pier was een donkere massa zichtbaar, en Raffles wist dat dit blikken benzine waren, waarover een zeil was heenge-spreid.

Van de eigenaar was niets te zien, maar daarentegen was hij zeer goed te horen.

Hij sliep namelijk in zijn eigen boot, en zijn luid gesnurk was wel op een halve kilometer afstand hoorbaar.

HOOFDSTUK IV

NAAR HET LAND VAN BELOFTE

Raffles nam de omgeving eens goed op en toen hij ontdekte, dat bijne alle overige steigers verlaten waren, en de eigenaars van de boten, die daar gelegen hadden, dus zeker goede zaken hadden gedaan, keerde hij op zijn schreden terug, teineinde Brand en Henderson te gaan mededelen, wat hij gezien had.

— Maar dan zal alles gesmeerd lopen, Mylord, zei de reus flujsterend. Ik neem hem in zijn nekvel, terwijl hij slaapt, en als het eenmaal zover is, zal hij geen kik kunnen geven.

— Dat is te gevaarlijk, James, zei Raffles hoofdschuddend. Het is een rank vaartuigje, en jouw zwaar gewicht zou het kunnen doen omslaan. Bovendien kan de man ontijdig wakker worden, en als hij schreeuwt is de zaak verloren.

De drie mannen waren intussen in de duisternis voortgesloten en stonden nu niet ver van de aanlegsteiger.

Raffles dacht even na en verdeelde toen de rollen.

— Het is donker op de pier, en jullie beiden kunt je wel verbergen achter die stapel benzinebussen en kisten, waarover een zeil is heengeworpen. Ik zal de man alleen wakker maken en met hem praten. Daarbij is het noodzakelijk, dat ik hem op de steiger lok, anders kunnen wij niets beginnen. Is hij daar eenmaal, dan zal ik het bekende sein geven, zodra ik hem in mijn

macht heb. Ik zal echter beginnen met hem een redelijke som te bieden. Neemt hij die aan, zoveel te beter voor hem. Vooruit!

Henderson en Brand begaven zich naar de steiger en verborgen zich achter de stapel kisten en benzineblikken.

Het was nu volstrekt onmogelijk hen van de boot af te zien.

De halfbloed sliep rustig door en snurkte dat het daverde.

Zijn gestalte was vaag zichtbaar achter in de open boot, waar hij slechts een deken had neergeworpen.

Maar naast hem lag iets dat donker glansde hetwelk Raffles pas enige ogenblikken later zou herkennen: het was een zware dubbelloops revolver.

Raffles kwam de steiger op zonder zijn schreden te dempen, en riep de slapende toe:

— Hé daar! Wordt eens wakker, kameraad! Ik heb je nodig!

Bijna aanstonds hield het snurken op. De man richtte zich halverweg op, wreef zijn ogen uit, greep met een onwillekeurig gebaar zijn revolver, en vroeg, verre van vriendelijk:

— Wat moet je? Waarom wek je mij op dit uur van de nacht?

— Het zal over een uur dag zijn, kameraad, hernam Raffles op vergoelijkende toon. Lang slapen is niet goed. Het is al drie uur. Ik wil je boot huren of kopen.

De halfbloed liet een gebrom horen, dat zijn slecht humeur verried, en trachtte in de duisternis de gedaante van Raffles te onderscheiden.

— Je lijkt er me niet erg uit te zien, of je de prijs kunt betalen, die ik voor mijn boot vraag, man, zei hij toen. Wat ben je voor een landman?

— Amerikaan! Wat vraag je voor je boot?

— O, wil je kopen? Dan zou je met 50.000 nog niet eens ver komen, antwoordde de halfbloed spottend.

— 50.000 dollar? Je bent gek! Ik wil dat dingetje ook niet kopen, ik wil het huren, je begrijpt wel waar ik naar toe wil!

— 3.000, antwoordde de man kortaf. En loop naar de duivel, als je dat niet bevalt.

— Maar het bevalt mij uitstekend! riep Raffles uit, terwijl hij naar zijn borstzak scheen te tasten. Kom er uit, dan zal ik je het geld betalen.

— Waarvoor zou ik er uit komen? vroeg de ander brommend. Ik ga toch met je mee, want wie zou anders mijn boot terugbrengen? Stap maar in; het tij is juist gunstig, en ik ken de weg. Maar laat mij eerst je geld zien. En geen grapjes; kijk maar eens wat ik hier heb!

— Doe die revolver maar gauw weer weg! riep Raffles met voorgewende schrik uit. Ik hou niet van die dingen. Maar kom hier op de steiger, hier is wel wat licht van een lantaarn, en ik kan in je boot geen hand voor ogen zien!

Hij had zijn portefeuille te voorschijn gehaald en scheen zich gereed te maken enige bankbiljetten af te tellen.

Mopperend kwam de halfbloed uit zijn boot en stapte op de steiger, de glanzende revolver in zijn rechtervuist.

Raffles wachtte tot de man wat dichterbij gekomen was, en hij zag, dat deze gereed was om ieder ogenblik van zijn wapen gebruik te kunnen maken, en met een wantrouwende uitdrukking in zijn donkere ogen, naar het armoe-dige plunje van Raffles keek. Deze wist hem zo te draaien, dat de ander

met de rug naar de stapel kisten kwam te staan.

En bijna op hetzelfde ogenblik voelde de halfbloed door een ijzersterke vuist zijn hand grijpen, waarin hij de revolver vasthield.

Hij uitte een gesmoorde vloek, die in een rochelend geluid overging, want bijna op hetzelfde ogenblik trof hem de gesloten vuist van de Gentleman-dief met kracht tegen de kaak.

Zonder een kreet te slaken, rolde de man als een blok om, en bleef roerloos liggen.

Als duiveltjes uit een doosje sprongen Brand en Henderson te voorschijn, en bonden hem, waarna zij hem een doek in de mond stopten.

Want over weinige minuten zou hij zeker weer bekomen zijn van de slag.

Inderdaad, even later sloeg de halfbloed de ogen op, en keek Raffles met een blik van machteloze woede aan.

Maar deze zei volkomen kalm:

— Wij zullen van je boot gebruik maken, vriend, al vindt je het misschien niet goed, en ik zal je daar 100 dollar voor betalen; dat is eigenlijk nog 99 dollar te veel! Ik wil je echter schadeloos stellen voor de doorgestane schrik! Hier, ik steek het biljet in de zijzak van je jekker. Voor je boot zullen we goed zorgen, maar je moet er maar niet op rekenen, dat je dat notendopje in de eerste week terug ziet. En nu vaarwel. We zullen je hier voor de stapel blikken neerleggen, en zodra het licht is genoeg is, zal men je van de kade af wel ontdekken en komen bevrijden!

De halfbloed kon niet spreken maar als zijn ogen dolken waren geweest, dan zou Raffles zeker geen seconde meer hebben geleefd.

De man werd dus aan de voet van de stapel kisten neer gelegd, en Brand onderzocht in die tijd de benzinevoorraad.

Er bleken twee blikken benzine aan boord te zijn, Brand voegde er nog twee bij van de stapel, en nu hadden zij ruimschoots voldoende om desnoods twee maal heen en weer te kunnen varen.

Levensmiddelen waren er volstrekt niet aan boord, op een paar scheepsbeschuiten na, maar hierop had Raffles gerekend, en de mannen droegen in hun zakken brood en kaas en koud vlees en geconcentreerde melk mee, voldoende om bij het krieken van de dag als ontbijt te kunnen dienen.

Het watervaasje aan boord van de motorboot bleek tot aan de rand gevuld te zijn.

De drie mannen stapten aan boord van hun schip, Henderson wierp de tros los, en Raffles nam aan het stuurrad plaats, dat op het kleine achterdek stond, terwijl Brand de boot van de oever afzette.

In een oogwenk was de boot, die uitstekend naar het stuur bleek te luisteren en zeer snel liep, de havenkom uit, en stak in zee.

Reeds begon de hemel in het Oosten zich een weinig lichter te kleuren.

Binnen een uur zou het volkomen dag zijn.

Met vaste hand stuurde Raffles de boot door de ondiepten en langs de klippen, langzaam varende waar het nodig was, en over de golven voortstuwende waar de zee diep was.

Hoe klein het scheepje ook was, het bleek volkomen zeewaardig te zijn, tenminste zolang het kalme weer aanhield.

Het was echter duidelijk dat de boot niet bestand zou zijn tegen ruw weer, zoals dat in deze streek menigmaal geheel onverwachts kwam opzetten.

Alles beloofde echter een mooie dag, en een uur later rees de zon luisterrijk aan de kim, en overgoot de golven met haar gouden licht.

Naast het stuurrad bevond zich een klein compas, en met behulp daarvan viel het Raffles niet moeilijk, koers te houden.

Henderson had intussen voor het eenvoudige ontbijt gezorgd, en tot dusverre lieten de zaken zich goed aanzien.

En toch was Brand niet geheel en al gerust. Hij wendde zich tot Raffles, die zijn scherpe blik over de golven liet dwalen, en zei:

— Wij mogen het er wel voor houden, Edward, dat op dit ogenblik die kerel met zijn boevenronnie door havenarbeiders, die vroeg aan het werk gaan, gevonden is.

— Best mogelijk, zei Raffles kalm.

— Wat denk je da; er dan gebeurt?

— Men zal hem los maken, men zal hem de prop uit de mond nemen, en hij zal achter elkaar alle Spaanse vloeken uitstoten, welke hem ten dienste staan.

— Maar daarbij zal hij het toch zeker niet laten?

— Waarschijnlijk niet. Hij zal naar de politie gaan, en zeggen dat men hem zijn boot ontstolen heeft.

— Je neemt dat nogal kalm op. Je schijnt het niet erg te vinden.

— Voor hem wel, niet voor ons. Want wat kan de politie anders doen, dan hem beloven, dat zij haar best zal doen, om de boot terug te vinden? Ten eerste kan de man ons onmogelijk herkend hebben in de duisternis; jullie beiden heeft hij trouwens niet eens gezien. Ten tweede is Florida Amerikaans gebied, en de Bahama-Eilanden zijn Engels; de Amerikaanse politie heeft daar volstrekt niets te zeggen.

— Maar dat heeft zij toch wel in haar eigen territoriale wateren?

— Ongetwijfeld, maar de drie mijlengrens hebben wij reeds een half uur achter ons. Maar veronderstel eens, dat de politie toch onderzoek zou doen op de Britse Eilandengroep, bijvoorbeeld wanneer zij per draadloze wordt ingelicht over de diefstal, dan nog zal het niet zo gemakkelijk zijn, die boot tijdig terug te vinden. Ik heb je immers het aantal grote en kleine eilanden en dat van de klippen reeds genoemd. Ik behoef je zeker wel niet te zeggen, dat de politie op al die eilanden haar agenten heeft, waarvan er trouwens een groot aantal uitsluitend door inboorlingen wordt bewoond.

— Maar op New-Providence?

— Ook daar durf ik het er gerust op wagen, aan land te gaan, behalve natuurlijk in de hoofdstad Nassau, want de bewaking is daar uiterst primitief. De Gouverneur heeft de beschikking over een politiecorps van een paar hon-

— Hoe man, en die moeten een eiland bekijken, dat enige luizenden vierkante kilometers oppervlakte heeft. Ben je nu een weinig geruster?

— Ik hoop er het beste van, maar ik vind het een onaangenaam denkbeeld, dat er daarginds naar alle waarschijnlijkheid door de politie verlangend naar ons komt wordt uitgekeken.

— De boot loopt hard, het is een flink scheepje, en ik ben er van overtuigd, dat wij reeds voet aan land zullen hebben gezet, terwijl de politieboot, natuurlijk verondersteld dat zulk een ding bestaat, nog altijd ijverig naar ons zoekt. Brand deed er het zwijgen toe, maar geheel overtuigd was hij nog niet.

De beroofde halfbloed zou natuurlijk een beschrijving geven van zijn boot, die ook wel vrij goed bekend zou zijn in de haven van Nassau, en met behulp van dat signalement zou de politie van New-Providence er ten slotte toch wel in slagen, het vaartuig op te sporen, en de dieven er bij!

Maar Henderson scheen in de beste stemming ter wereld te zijn.

Hij had zijn ontbijt met smaak genuttigd, zijn pijp opgestoken, en neuriede nu een oud matrozenliedje, blijkbaar genietend van zijn uitstapje.

Raffles bracht nu en dan de kijker voor het oog, om de horizon af te zoeken, en hij zag ook enige kleine vaartuigen, die in zijn richting kwamen, maar die hij aanstonds herkende als walboten of kleine motorbootjes, die blijkbaar zwaar geladen koers zetten naar een of ander punt van de Amerikaanse kust, om daar de smokkelwaar aan land te brengen en over te geven aan liegen, die voor de verdere verspreiding zorg zouden dragen.

Een uur later kon men zelfs met het blote oog een aantal bijeenliggende eilandjes ontwaren, sommige kaal, andere overdekt met een weelderige plantengroei.

Behendig stuurde Raffles tussen de klippen, zandbanken of eilanden door, maar het was toch goed, dat de diepgang van de boot zeer gering, en dat het hoog water was.

Ook Brand begon zich reeds geruster te gevoelen, nu hij nergens een politieboot ontwaarde.

De zon stond al hoog aan de hemel, toen Raffles de hand ophief, voor zich uitwees, en glimlachend zei:

— New-Providence!

— Wij zijn er dus al? riep Brand verheugd uit. Hoe weet je dat die kust daar juist van het eiland is, dat je zo-even noemde?

— Omdat ik haar herken, mijn waarde, antwoordde Raffles. En nu zullen wij een gunstige landingsplaats uitzoeken, waar het mogelijk zal zijn onze boot te verstoppen, in geval wij haar opeens nodig mochten hebben.

— Dat zal niet zo gemakkelijk zijn; de kust lijkt mij volkomen vlak en kaal, Mylord, liet Henderson zich horen.

— Dat is gezichtsbedrog, James, herenam Raffles. Wanneer wij aanstonds een beetje meer Noordelijk aanhouden, zullen wij een kleine baai aantreffen, die uitnemend geschikt is om er onze boot in te verbergen, en waar zich een voortreffelijke landingsplaats bevindt.

Raffles had intussen de boot een streek Noordelijker laten aanhouden, en het duurde niet lang of de kust vertoonde een andere gedaante, en deed zich nu voor als een heuvelachtige strook, beplant met bomen van allerlei aard, en van een grillige vorm, met talrijke kleine baaien en inhammen.

Nog twintig minuten varen en toen gleed de motorboot een klein riviertje binnen, met zandige oevers, beplant met weelderig struikgewas.

Geen levende ziel liet zich hier zien, en naar het scheen was alle leven geconcentreerd in de havenstad Nassau, die aan de Noordkust van New-Providence gelegen is.

Het riviertje maakte vele kronkelingen, en het was zo ondiep, dat Brand, toen hij zijn ontblote arm tot aan zijn schouder in het water stak, gemakkelijk de bodem kon aanraken.

Het was duidelijk dat vaartuigen van enige diepgang deze kleine stroom onmogelijk zouden kunnen bevaren.

De stilte werd door niets anders verbroken dan door het luide gesjilp der talloze, bontgekleurde vogels, die zoeven uit hun slaap ontwaakt waren en jubelend de nieuwe dag begroetten.

Raffles had de vaart aanzienlijk verminderd en eindelijk lag de boot geheel stil, in een soort kreek, aan alle kanten omgeven door schijnbaar ondoordringbaar struikgewas.

Slechts door een toeval zou een ongewijde het vaartuig hier kunnen ontdekken.

Maar werd het ontdekt, daarvan konden de drie mannen wel zeker zijn, dan zou het voor hen ook onherroepelijk verloren zijn.

Zij besloten de boot zover mogelijk op de oever te duwen, en te bedekken met gras en planten, zodat de kans van ontdekking nog geringer werd.

Het was omstreeks acht uur in de ochtend, toen de drie mannen voet aan land zetten, en het eerste wat zij deden was, een stevig maaltijd te nuttigen.

Terwijl zij hiermee bezig waren, merkte Brand op:

— Men zou zeggen, dat wij hier op een geheel onbewoond eiland zijn.

— Dat komt eenvoudig, omdat al het leven, zich zoals ik reeds zei, geconcentreerd heeft in de buurt van Nassau. Alle bewoners, blanken en inboorlingen, houden zich bezig met smokkelarij, en daarvoor is het noodzakelijk, dat zij te Nassau of in de onmiddellijke omgeving hun tenten opslaan.

— Maar als dat zo is, Edward, dan zouden wij wel eens grote moeite kunnen hebben met het vinden van een onderdak, riep Brand uit.

— Ik vrees, dat dit zelfs wel zo goed als onmogelijk zal zijn, hernam Raffles. In ieder geval is het goed, dat ik nog enige duizenden dollars bij mij heb, goed verborgen onder mijn kleren, want men zal zeker ongehoorde prijzen vragen voor het kleinste hokje. Ik hoop echter dat wij spoedig ontdekken waar een goede slag is te slaan, en het eiland binnankort weer kunnen verlaten.

Zodra de maaltijd geëindigd was, togen de drie mannen ijverig aan het werk, om de motorboot zo goed mogelijk voor het oog te verbergen, en een uur daarna togen zij op weg.

Zij waren gewapend met hun revolvers, en ieder droeg een van die brede, sterke messen, zoals bijna iedere zee-man er een heeft.

Zij hadden wat leeftocht meegenomen, want het kon wel eens lang duren, voor zij een dorp aantroffen.

Van een gebaad pad was voorlopig geen sprake, en zij moesten zich, niet zonder moeite, een weg banen door het oerwoud, hetwelk zich tot bijna aan de oever van de zee uitstreckte.

Langzamerhand werd het bos ijler, en na een half uur ongeveer, bereikten zij de zoom, en stonden nu voor een brede plateau.

Zij moesten deze laagvlakte in haar geheel oversteken, wanneer zij dezelfde richting wilden blijven volgen, en aan de overzijde vonden zij ten slotte een smal voetpad, waar ook de eerste sporen van de aanwezigheid van mensen zich begonnen te vertonen.

Zij zagen in de verte een rookwolkje opkronkelen, dat blijkbaar opsteeg uit de schoorsteen van een houten hut, en een eind verder liepen zij langs een bebouwde akker, in het midden waarvan enige van die langgehoorde runderen graasden, welke het kenmerk zijn van de Antillen.

De drie mannen volgden het voetpad, en weder een half uur later kregen zij, bij een kromming van de weg, achter een groep bomen, eensklaps de eerste huizen in het oog van een kleine nederzetting.

Men zou beter doen van hutten te spreken, want een andere naam verdienen eigenlijk deze lage stulpjes niet, uit ongeschaafd hout opgetrokken, en met een rieten dak gedekt.

De drie mannen bleven onwillekeurig even staan, getroffen door het doods voorkomen van dit dorp, weergaloes schilderachtig gelegen te midden der heuvelen, met bomen en struikgewas begroeid.

Spoedig zou het duidelijk worden, waaraan die indruk was toe te schrijven: het dorp was zo goed als geheel onbewoond.

Slechts enige oude vrouwen waren er achtergebleven, die op de kinderen

moesten passen, en waarschijnlijk ook de akker bebouwden; de rest van de bevolking had zich naar de kuststreek begeven, om daar te leven van smokkelarij.

HOOFDSTUK V

DE KROEG VAN TONIO MONTEZ

De paar oude vrouwen, die in het gebucht waren achtergebleven, allen van een uitgesproken Indiaans type, gebogen en sneeuwwit van haar, keken de vreemdelingen nauwelijks aan, want zij waren het blijkbaar gewend, dat er zich op het eiland nu en dan tal van leden vertoonden, die er niet thuis behoorden, en die daarheen waren gelokt door hun gouddorst.

Met moeite wisten Raffles en zijn metgezellen zich wat maisbrood, melk en vruchten te verschaffen, waarna zij de weg naar de hoofdstad verder voortzetten.

Zij zouden er op moeten rekenen, hun voeten te gebruiken, want van een voertuig was natuurlijk geen sprake, en paarden waren hier even zeldzaam als kamelen in het hartje van Londen. Zij rustten een uur, en zetten daarop onverdroten hun tocht voort. Een der vrouwen had Raffles een tamelijk goede weg gewezen, van vastgestampte aarde, die regelrecht naar de hoofdstad werde. Zij zagen nog vaak vrouwen en zeer jonge kinderen, maar mannen en zelfs knapen ontwaarden zij geen enkele keer.

Het scheen een ware volksverhuizing te zijn geweest naar de kust, vanwaar

de schepen vertrokken naar verschillende punten van de Amerikaanse kust.

Laat in de namiddag bereikten de drie mannen eindelijk tamelijk vermoeid de stad Nassau.

Ook deze naam is wel wat weids, want men vindt er slechts een dozijn stenen huizen, bewoond door de Gouverneur, de Engelse geneesheer, enige hooggeplaatste Engelse beampten, de voorzitters van de beide Kamers, die de Regering vormen, en nog enkele andere notabelen.

Voor het overige bestaat de stad, die slechts een enkele hoofdstraat heeft, uit lemen en houten huizen.

En niet zodra hadden de drie reizigers de stad doorkruist en de haven bereikt, of een ongewoon schouwspel deed zich aan hen voor.

De gehele rede krioelde letterlijk van vaartuigen, die als bruinvissen door elkaar schoten, of stil lagen aan inderhaast in elkaar getimmerde steigers, teneinde lading in te nemen.

Een twaalftal grote zeeschepen lag naast elkaar aan de kade gemeerd, op een plek, waar eigenlijk nauwelijks plaats was voor acht van die grote vrachtschepen.

Zij voerden allen, zonder uitzondering, de Engelse vlag, en ook de namen op de boeg hadden een Engelse klank.

En die schepen losten niets anders dan alcohol!

In kisten en vaten stroomde de smokkelwaar ononderbroken uit de flanken van de Engelse koopvaarders, die geen andere lading inhadden.

Bij honderden zwoegden sjouwers en kadewerkers om de kisten met whisky uit te ruimen over de loopplanken naar de vaste wal te dragen, want er waren in heel Nassau slechts twee stoomlieren en voor het gebruik daarvan werd een fabelachtige prijs betaald.

Af en aan liepen de mannen, ieder met een kist of vat op de nek, en steeds groter werden de stapels, die voorlopig op de kade werden neergezet, en de gehele ruimte daarvan in beslag schein te nemen.

Telkens verliet een klein vaartuig zijn ligplaats om zee te kiezen, waarna een ander binnenvallend schip zijn plaats dadelijk innam, om op zijn beurt de veelbegeerte lading in te nemen.

En dat alles geschiedde onder een bijna onheilspellende stilte.

Men hoorde hier niet het opwekkend lawaai, hetwelk eigen is aan iedere drukke havenstad; het gesis der stoommachines, het gedaver der vrachtauto's over de keien, het geratel van kettingen, het piepen van ankerspillen, en het geroep der voerlieden, chauffeurs en arbeiders.

Ieder verrichtte zijn werk zo snel mogelijk en men scheen bevreesd te zijn door te praten iets te verliezen van de kostbare tijd.

Men zag niet alleen volwassen mannen, maar ook oude lieden en kleine jongens met kisten whisky sjouwen, die zij uit de pakhuizen naar de wachtende schepen brachten.

Raffles en zijn metgezellen hadden dit tafereel, de pen van Jules Verne waardig, enige tijd zwiingend gadege-slagen, toen Raffles opmerkte:

— Zo iets merkwaardigs, zag ik mijn gehele leven niet en ik ben toch de gehele wereld rond geweest! Het is als of iedereen hier slechts door een enkele

gedachte bezield is: zo snel mogelijk rijk te worden door het smokkelen van drank naar Amerika.

— Het is bijna niet te geloven, Edward, dat al die stapels kisten bestemd zijn voor de Verenigde Staten, vooral niet als je bedenkt, dat de drankwet toch eigenlijk opgeheven is.

— Wel, Charles, al dat goedje is bestemd voor de zogenaamde speak-caies, de clandestiene kroegen, waar officieel geen sterke drank mag worden geschonken. Maar de ambtenaren, die met de contrôle belast zijn, zijn bijna allemaal omkoopbaar en er wordt door hen veel geld verdiend door een of beide oogjes dicht te knippen. Die hele drankwet is, als je 't mij vraagt, een paskwil, want er zijn een hoop lui, die drinken, omdat het verboden is en die geen glas zouden aanraken als er geen drankwet was. Maar nu zullen wij eens zien, of wij ons voor vannacht onderdak kunnen verschaffen.

— Ik heb daareven een kroeg gezien, Edward, misschien kan de waard ons wel herbergen.

— Wij kunnen het in ieder geval proberen!

De drie mannen keerden op hun schreden terug, en een ogenblik later stonden zij voor een houten loods, blijkbaar inderhaast daar neergezet, te midden van bouwvallige pakhuizen en krotten van inboorlingen, waar, boven de deur met witte verf geschilderd stond: «Het Gouden Vat».

De kroeg zag er, eigenlijk gezegd, allesbehalve aanlokkelijk uit, maar de drie mannen hadden weinig keus en traden dus binnen.

Men kwam van de straat onmiddellijk in de gelagkamer, een tamelijk grote ruimte, die des avonds verlicht kon worden door drie petroleum-lampen, die aan dik ijzerdraad van de houten zoldering afhingen.

Aan het ene smalle einde stond het buffet, met een gebroken spiegel er in, en van ruwe planken vervaardigd, waarop een groot aantal flessen stond, en achter de toonbank stond, de harige vuist op het blad geleund, een zwaargebouwd man met een breed, bars ge-

nicht, en doordringende donkere ogen.

Dat was de kroeghouder, Tonio Montez, een Mexicaan van geboorte.

De bediening geschiedde door een drietal jonge vrouwen, en een harer had aanstonds de aandacht van Raffles getrokken door haar bleek, lieftallig, maar zwaarmoedig gezichtje, waarin twee mooie, fluweelzwarte ogen schuw en angstig rondkeken, alsof zij zich verbaasden over hetgeen zij zagen. Het meisje kon nauwelijks zeventien jaar zijn.

De meeste bezoekers waren Spanjaarden, Mexicanen, Indiaanse mestiezen, en Amerikanen uit Florida, ruwe, voor geen misdaad terugdeinzende kerels, die hier hun geld kwamen verteren, met smokkelen verdiend.

De waard had even een blik op Raffles en zijn beide metgezellen geworpen, en wenkte nu naar het jonge meisje.

Met een schuwe blik in haar fluweelen ogen kwam het meisje naderbij en vroeg op bedeesde toon in gebroken Engels:

— Wat zullen de heren gebruiken?

— Geef ons een glas bier, kindlief, antwoordde Raffles vriendelijk, en vraag eens naar de waard, of ik hem kan spreken.

— Ik zal het mijn vader zeggen, mijnheer, antwoordde het jonge meisje.

— Is die man je vader? vroeg Brand verwonderd.

Het meisje knikte even, en het volgende ogenblik was zij als een schuw vogeltje weggevlogen.

Raffles en Brand wisselden een veelzeggenden blik met elkaar, en toen zei de eerste:

— Ja, de goudorst roep zonderlinge toestanden in het leven! Hier is een vader, die zijn eigen kind in een gemeene kroeg dwingt om vriendelijk te zijn tegen de gasten, en hen tot drinken aan te zetten.

Zij stond op dat ogenblik bij het buffet en hij zag duidelijk dat haar vader haar woedend iets toefluisterde en haar bij de arm greep, terwijl hij wees naar

een viertal mannen, die aan een tafel naast het hunne zaten.

Het meisje scheen een ogenblik te aarzelen, maar haar vader duwde haar ruw in de richting van het tafeltje.

En duidelijk hoorde Brand haar vragen:

— Kom José, drink nog een glas! En laat je makkers met je klinken, of bevalt het je soms bij ons niet?

De man, die met de naam José was aangesproken, keek haar grijnslachend aan en greep haar eensklaps om het middel, om haar naar zich toe te trekken, terwijl hij met een gemeen lachje uitriep:

— Het bevalt mij hier opperbest, Lola. Kom, geef me maar vlug een kusje!

Met een half onderdrukte kreet van afschuw trachtte het meisje zich los te worstelen.

Maar op hetzelfde ogenblik daalde een zware hand met zoveel kracht op zijn schouder neer, dat zijn greep onwillekeurig iets losser werd.

Het was Henderson, die zijn verontwaardiging onmogelijk langer had kunnen bedwingen, en zijn sterke hand loodzwaar op de schouder van de smokkelaar had laten neerdalen, voor Raffles of Brand het hadden kunnen beletten.

— Laat dat, zei hij.

— Waar bemoei jij je mee, vriend? vroeg hij, terwijl er een gevaarlijk licht in zijn ogen verscheen.

— Ik bemoei me met alles waar ik lust in heb, antwoordde Henderson kalm.

— En wie zou het mij beletten, om het nogmaals te proberen?

— Ik! Je zult het niet doen zolang ik er bij ben, antwoordde Henderson kalm, terwijl hij deed alsof hij de waarschuwend blikken van Raffles en Brand in het geheel niet zag.

Juist op dat ogenblik ging Lola weer voorbij, met beide handen een blad vasthoudende.

Hij trok het verschrikte meisje met geweld in zijn armen en een onderdeel van een seconde later lag hij met drie gebroken tanden, zijn neus tot een

vormeloze massa geslagen, kreunend in een tegenovergestelde hoek van het vertrek, het ene oog half dicht, het an-

dere verbijsterd rondzoekend naar zijn tegenstander.

HOOFDSTUK VI

MARCO BASTOS, DE SMOKKELKAPITEIN

Het was doodstil in het wijnhuis. Aller ogen waren naar de stoutmoedige vreemdeling gericht en in de meeste van die ogen was wraakzucht en woede te lezen.

Montez was van achter zijn toonbank gekomen, bleek van drift, en beet Henderson op schorre toon toe :

— Maak dat je dadelijk mijn huis uitkomt, jij en je kameraden.

Raffles bedacht zich geen ogenblik, maar stond haastig op, wierp een geldstuk op de tafel en nam Henderson bij de arm.

Brand scheen zijn gedachten te hebben begrepen en samen duwden zij de toornige reus de deur van het wijnhuis uit.

Toen zij in het licht van een lan- taarn stonden, hield Raffles stil, keek Henderson met een bestraffende blik hoofdschuddend aan en zei :

— Ik moet het er dus wel voor houden, dat je onverbeterlijk bent. Hoe is het mogelijk, dat een volwassen man zich als een kleine jongen, door zijn drift laat meeslepen ?

— Maar, Mylord, moeten wij het dan aanzien, dat die ellendeling, die bruine aap, dat arme kind tegen haar zin een zoen wilde geven ?

— Je moogt het noemen hoe je wilt, James, je hebt door je onbekookte drift mijn plannen weer eens in de war gestuurd.

— Is het heel erg, Mylord ?

— Nu wij zullen trachten elders

onze tenten op te slaan, zei hij met een kort lachje. Intussen moet ik bekennen, niet goed in te zien, hoe wij vannacht een dak boven ons hoofd moeten krijgen.

Zij gingen verder in de duisternis, en juist hadden zij een zeer donkere plek bereikt, toen een luide, wat schorre stem, die sprak met dat eigenaardige keelgeluid, hetwelk aan alle Indiaanse en Mexikaanse halfbloeden eigen is, in hun onmiddellijke nabijheid zei :

— Tot ziens dan, Carlos. Ik blijf waarschijnlijk geruime tijd weg ; ik heb nu wel wat vakantie verdiend. Vannacht nog vertrek ik naar de andere kant, maar eerst ga ik naar Montez, want ik neem mijn lieve Lola mee ; zij zal mijn vrouwtje worden, haha ! Het is waar, zij verzet er zich nog tegen, maar zij zal zich wel bedenken, want haar vader heeft het er op gezet, dat zij met Marco Bastos, de rijkste smokkelaar van Nieuw-Providence, zal trouwen.

— Ik wil weten wat het is, zei Raffles snel. Loop mij langzaam achterna en blijf op een tiental meter afstand van de kroeg op mijn terugkomst wachten ; ik ga die Bastos na ! Ik geloof dat wij onze man gevonden hebben ; de ezel die goud spuwt.

Er verliepen omstreeks twintig minuten, en toen zagen zij een gedaante haastig in hun richting komen. Het was Raffles. Hij voerde hen haastig en zwijgend met zich mee in een soort

sloop, dat op de kade uitkwam en zei toen op zacht fluisterende toon :

— Het toeval is ons gunstig geweest, vrienden, en ik geloof dat wij vannacht zeer weinig zullen slapen, maar daaromtegen een opwindend avontuur zullen beleven.

— Wat is er dan gebeurd? vroeg Brand.

— Ik zal het je in een paar woorden vertellen, want Bastos kan ieder ogenblik terugkeren en wij moeten hem spreken, hij moet ons aanwerven.

— Ons aanwerven? herhaalde Brand verwonderd.

— Ja! Je hebt zoeven zelf gehoord, dat hij voornemens is vannacht over te steken, met zijn eigen schip. Welnu, hij neemt niet alleen Lola mee, die hem door haar vader naar het schijnt als vrouw is beloofd, maar hij zal tevens al het geld inschepen, dat hij met zijn smokkelarij in een paar jaar tijds verdiend heeft, bijna 400.000 dollar. Hij wil nu een lui leventje gaan leiden gedurende enige tijd.

— Hoe weet je dat alles?

— Ik sloop hem na en ik zag dat hij de kroeg door een zijdeur binnenging; daar bevond zich zeker de particuliere woning van Montez. Het is niets meer of beter dan een schuur en is zeer wrak gebouwd, het viel mij dan ook niet moeilijk een plek te ontdekken, waar de planken van elkander weken, en waar ik zo goed als woord voor woord kon verstaan, wat er werd besproken.

— En gaf die Montez zijn toestemming.

— Hij verzekerde, dat hij blij was, dat Bastos hem eindelijk van « het preutse nest », zoals hij haar noemde, zou verlossen. Maar hij bedong een flinke som.

— Wat een schurk, riep Henderson woedend uit.

— Dat schijnt hier meer gedaan te worden, James. Bastos schijnt een zeilschip te hebben en hij beklagde er zich tegen Montez over, dat twee van zijn mannen om een vrouw in een gevecht op het mes elkander zodanig toegetakeld hadden, dat er geen sprake

van was, dat zij in staat zouden zijn om de reis mee te maken. En daarop deelde Montez hem de treurige tijding mee, dat een derde lid van zijn bemanning eveneens wel niet bij machte zou zijn, hem die nacht te helpen, omdat een vreemde kerel hem zo hard in een hoek had gekwakt, dat waarschijnlijk een van zijn ribben gebroken was.

— Dat is mijn man geweest, Mylord.

— Daaraan behoeven we inderdaad niet te twifelen, James, hernam Raffles glimlachtend, Bastos geraakte in een toestand van dolle woede, want hij had het er nu eenmaal op gezet, vannacht over te steken; hij wil nog een laatste lading whiskey meenemen. Toen deelde Montez hem mede, dat er misschien in «De Vergulde Arend» een paar mannen zouden te krijgen zijn en Bastos verklaarde, dat hij eens zou gaan kijken. Nu, wij moeten het er op zien aan te leggen, dat hij niemand anders neemt dan ons.

De drie mannen verlieten het sloop en liepen haastig de kade af, tot dichtbij een tweede kroeg, welke Henderson die zelfde dag reeds had opgemerkt en dat blijkbaar op het wijnhuis van Montez geleek.

Daarop keerden zij langzaam op hun schreden terug, met de handen in de zakken, als mannen die niets omhanden hebben en met hun tijd geen weg weten.

Enige ogenblikken later stond Bastos tegenover hen, een donkerkleurige Mesties, met het type van de Roodhuid, bijna koperkleurig en met sluijk, zwart haar. Hij bleef stilstaan, nam de kleding van de vreemdelingen eens op en vroeg toen in slecht Engels:

— Amerikanen?

— Jawel meester, antwoordde Raffles dadelijk. Werk voor ons?

— Dat is te zeggen, zou je vannacht al voor mij kunnen werken?

— Als het moet, ja. En natuurlijk ook als er behoorlijk voor betaald wordt, voegde hij er grinnikend aan toe. Want morgen zullen wij hier wel werk in overvloed kunnen krijgen.

— Ik betaal je voor de overtocht naar een plaats op de Westkust van Florida per hoofd 200 dollar. Bedenk dat je over een paar dagen hier weer terug kunt zijn, zei Bastos haastig, vrezend, dat hem dit buitenkansje zou ontgaan.

Raffles scheen even na te denken en vroeg toen, met een knipoogje :

— De helft als handgeld ?

— Goed. Zorg dat je om twaalf uur van nacht aan ginds pier bent ; als je goede ogen hebt, dan kun je van hier mij schip zien liggen. Het tij is dan gunstig en wij steken dadelijk in zee. Ik heb een zeilschip.

— Goed!... Afsproken.

HOOFDSTUK VII

OP HET SMOKKELAARSSCHIP

Raffles en zijn beide metgezellen hadden dus nog ruimschoots de tijd om een flinke maaltijd te nuttigen.

Daarop gingen zij het vaarttuig eens opnemen, welks eigenaar hen zoeven had aangemonsterd.

Het was een schoenerbrik van ongeveer 120 ton. Het voerde een groot zeil, een bazaar en een kluiver en het was duidelijk te zien dat het bij gunstige wind een grote snelheid zou kunnen ontwikkelen.

Op de boeg was, hoewel zeer onduidelijk, de naam «Anne-Marie» te lezen, en het was dus waarschijnlijk van Franse oorsprong.

Een paar mannen liepen op het dek heen en weer, aan wie de bewaking van het schip was toevertrouwd en in het licht van de gaslantaarn, aan het einde van de pier geplaatst, konden de drie mannen het nikkel zien schitteren aan de kolven van de revolvers, die zij op de heup droegen.

Toen de drie mannen weer terugslenterden, begon Brand :

— Hoor eens hier, als die heren op dezelfde wijze gewapend zijn, dan zullen wij nog een harde noot aan hen te kraken krijgen.

— Met een beetje handigheid komt men ver, Charles, gaf Raffles ten antwoord. Ik herinner mij met genoegen

de bekwame wijze, waarop jij menigmaal de revolvers van nietsvermoedende tegenstanders hebt weten te ontladen.

— Dat geschiedde onder andere omstandigheden, hernam Brand.

— Wat wij te doen hebben, Charles, dat zullen wij snel doen, want het schip moet in ons bezit zijn nog voor wij tien zeemijlen uit de kust zijn.

Langzaam verliep de tijd en op enige afstand sloegen de drie mannen gade hoe een dozijn kisten aan boord werd gedragen, die ongetwijfeld drank bevatten.

Om half twaalf kwam Bastos in eigen persoon, in gezelschap van Lola Montez, wanneer men tenminste deze uitdrukking mag bezigen, want hij moest het jonge meisje, wier mond met een doek scheen te zijn dichtgebonden, met geweld met zich meevoeren, daar zij wanhopig worstelde om vrij te komen.

— Mylord, geeft gij mij verlof, om die schurk op zijn tronie te slaan ? vroeg Henderson, wiens vuisten zich bij dat schouwspel balden.

— Dat verlof geef ik je zeker niet, James, antwoordde Raffles bedaard. Ik verzeker je, dat wij dat meisje zullen bevrijden, maar hij moet eerst nog

iets anders aan boord brengen, zijn bezit aan geld.

Raffles behoefde niet lang te wachten, want nadat het meisje was opgesloten in de kapiteinshut, ging Bastos weer van boord om wat later terug te komen met een groot lederen valies.

Toen hij het aan boord had gedragen was het tien minuten voor twaalf, en de drie mannen meenden dat de tijd was aangebroken om zich op hun beurt te gaan melden.

Zij gingen over de smalle loopplank, en bevonden zich nu op het dek, dat slechts karig verlicht was. Zij gingen aanstonds de kapitein opzoeken, die op de voorplecht stond, in gesprek met een kerel met rood haar, ontvingen hun handgeld, trokken hun jassen uit en verklaarden zich gereed om de bevelen van de kapitein op te volgen.

In vijf minuten tijds hadden zij de bemanning kunnen tellen; behalve hun zelve bestond zij uit de kapitein, de stuurman en zeven matrozen.

Henderson wreef zich dan ook reeds bij voorbaat in zijn handen: het zou een peulschilletje zijn, om zich van het schip meester te maken.

Juist om twaalf uur gaf Bastos bevel het anker te lichten en de tros los te werpen. Het grootzeil werd gehesen en volgebracht, en een ogenblik later werden ook de bazaar en de kluiver bijgezet.

Bastos moest het vaarwater wel uitstekend kennen, want hij had naast de stuurman plaats genomen, en zonder aarzelen gaf hij hem de koers aan door de talrijke klippen en langs de ondiepten.

Hij had geen reden om ontevreden te zijn over zijn nieuwe matrozen, want Henderson scheen wel in staat te zijn geheel alleen het grote zeil te hissen, en de beide anderen waren behendig en vlug.

Zij waren nog geen vijf minuten in zee, of Raffles had reeds kans gezien, de inrichting van het schip te leren kennen, ondanks de duisternis.

De kapiteinshut werd bereikt wanneer men een kleine trap van acht tre-

den afgang die even voor het stuurrad begon.

Het schip had een houten verschan-sing, ongeveer een halve meter hoog, en het logis van de manschappen bevond zich in het vooronder.

Uit de kajuit van de kapitein klonk een zacht gesteun; Bastos had zijn slachtoffer waarschijnlijk van de doek bevrijd, omdat schreeuwen haar thans toch niet meer zou baten.

De kajuit was blijkbaar verlicht en toen Raffles in het langs lopen een blik door de koekoek wierp, kon hij ook tamelijk duidelijk onderscheiden, wat daar binnen voorviel.

Lola Montez zat in een hoek van de kajuit op een smalle, lederen bank, die een der wanden geheel besloeg en schuin tegenover haar stond het valies, hetwelk het bijeengesmokkelde kapitaal van Bastos bevatte.

Juist toen Raffles voor de tweede maal een blik in de kajuit wierp, zag hij, hoe het meisje opstond, de deur opende en de trap opklom.

Het volgende ogenblik stond zij op het dek. Zij wierp een blik om zich heen en haar ogen ontwaarden slechts zee en lucht. Zij slaakte een doordringende kreet en bedekte het gelaat met de sidderende handen. Zij moest wel begrijpen, dat zij thans op genade of ongenade aan de ellendeling was overgeleverd, die haar tegen haar zin ontvoerd had.

Bastos trad haar aanstonds met een grijns om zijn dikke lippen tegemoet, en zei met overdreven hoffelijkheid:

— Ga weer naar beneden, meisje lief. Je zoudt hier aan dek kunnen kou vatten.

— Zeg mij eerst wat je met mij voor hebt, Marco Bastos, riep het meisje op wanhopige toon.

— Vraag je dat nog, mijn duifje? vroeg de smokkelkapitein met een zinnelijke grijnslach. Wel wij zijn immers op de huwelijksreis. Ik breng je naar een aardig nestje en daar zullen wij een paar heerlijke weken doorbrengen, misschien wel maanden.

— Je moet mij terugbrengen, Bastos.

Ik haat en ik veracht je. Liever zou ik mij zelf doden dan je ter wille te zijn.

— Je zult wel wijzer zijn, mijn liefje, hernam Bastos schouderophalend. Je zult je wel bedenken. En ga nu weer terug naar de kajuit, wij kunnen hier aan dek geen vrouwen velen.

Intussen bevond de « Anne-Marie » zich reeds in volle zee en van Nassau waren alleen nog maar enkele lichten te bespeuren.

Raffles begreep dat Bastos voornemens was, door het Kanaal van Providence en vervolgens door de Straat van Florida de Golf van Mexico te bereiken en te landen op de Westkust van Florida, waar talrijke voortreffelijk bruikbare krek en inhammen te vinden zijn. Maar hij had zich vast voorgenomen, dat de schurk zijn doel niet zou bereiken.

Nu en dan wisselde Raffles op fluisterende toon in het voorbijgaan een paar woorden met zijn makkers.

Daar de zeilen gehesen waren en de wind regelmatig blies, behoefden de matrozen niet veel te doen en zij rookten hun pijpje. Twee hunner hielden de wacht. Het was hun taak, zich telkens te vergewissen of de vallen nog straf waren aangehaald, en geen wind verloren ging.

Een kwartier nadat het schip zee had gekozen, wisselde Bastos op fluisterende toon een paar woorden met de roerganger en het volgende ogenblik daalde hij de trap af en ging zijn kajuit binnen. Zijn gelaat had een gemene uitdrukking en zijn ogen schitterden.

Raffles had hem geen ogenblik uit het oog verloren. Hij was met een stap bij de koekoek en zag juist dat de smokkelaar het licht uitdraaide.

Raffles begreep dat het psychologische moment aangebroken was. Hij liet een zacht gefluit horen, dat bijne overstemd werd door de luide angstkreet, door Lola geslaakt, maar die door alle matrozen slechts beantwoord werd door een luid gelach.

In een ogenblik was hij de trap af en voor Bastos de deur kon hebben afgesloten trapte hij deze open en trad het

vertrek binnen. Dit was thans slechts verlicht door het zwakke schijnsel van de maan.

Meer verbaasd dan verschrikt, wendde Bastos zich tot de gewaande matroos en vroeg op barse toon:

— Wat kom je hier doen ?

— Dit, gaf Raffles ten antwoord, en de smokkelkapitein lag dwars over het tafeltje heen.

Voor hij weer overeind kon komen of schreeuwen had Raffles hem zijn eigen zakdoek voor de mond gebonden en met zijn gordelriem zijn armen stevig op zijn rug gebonden en zette hem in een hoek op een bank en wendde zich toen tot het meisje, dat blijkbaar volkomen verrast was door de snelheid, waarmee dit voorval had plaats gegrepen. Raffles nam haar hand en zei in het Spaans :

— Vrees niets, kindlief. Ik ben een vriend. Blijf hier tot ik weerkom.

En voor Lola nog iets had kunnen zeggen, was hij de trap weer opgesneld.

Alleen de roerganger had Raffles de trap op en af zien gaan en zijn wantrouwen scheen te zijn gaande gemaakt.

— Wat hadt je daar beneden te maken? vroeg deze op ruwe toon, toen het hoofd van Raffles weer boven het dek verscheen.

— Ik ging de kapitein vragen of hij een partijtje kruisjassen wilde met mij, maar hij wilde niet; ik ben hem zeker te min, antwoordde Raffles.

De roerganger bromde iets voor zich heen en scheen aandachtig te luisteren naar alle geruchten, die uit de kajuit tot hem doordrongen.

Bastos van zijn verdoving hersteld, trappelde zo hard hij kon tegen de wand van de kajuit.

Raffles begreep dat hij thans geen tijd meer te verliezen had. Hij zei op zachte toon iets tot Henderson en bijna op hetzelfde ogenblik rolde een van de dekwachts tegen de dekvloer.

Dat geschiedde, terwijl zijn makker zich juist aan het tegenovergestelde einde van het schip bevond.

Brand was er aanstond bij om de man zijn wapens af te nemen en deze over boord te slingeren.

Intussen stapte Henderson het dek over om daar de niets vermoedende schildwacht op een vuistslag te onthalen, die hem eveneens met het dek liet kennis maken, waar hij beweegloos bleef liggen. Ook deze werd dadelijk door Brand ontwapend.

Maar het trappelen van de opgesloten kapitein werd luider en de roerganger, die thans wel begreep dat er iets niet in de haak was, begon luidkeeld te schreeuwen en brulde :

— Verraad mannen. Wij hebben verriede douanen aan boord.

Die kreet was voldoende om de vier matrozen die op de voorplecht bijeen waren, te doen toesnellen, met het mes in de vuist.

Maar de partijen waren thans wel wat heel ongelijk !

Brand had zich reeds met een handspak achter de grote mast verborgen, en toen de eerste man hem voorbij snelde, raakte hij hem zodanig op het hoofd, dat de man ineenzakte.

Een tweede matroos struikelde in zijn vaart over de benen van zijn gevallen makker, zijn mes vloog hem uit de hand en voor hij zich weer had kunnen oprichten, was Raffles hij hem, die het mes wegschopte en de man zijn revolver voorhield met de woorden :

— Steek je handen op of, mijn revolver gaat af.

Tandenknarsend van woede stak de smokkelaar zijn handen op en het volgende ogenblik vloog zijn revolver in zee.

Henderson had al zeer weinig moeite gehad met de twee nog overige matrozen. Hij had eenvoudig een hunner in de borst gegrepen en drukte hem met de linkerhand ruggelings tegen de verschansing, terwijl hij met de rechter de pols van de laatste matroos had gevat, zodat deze niet in staat was, van zijn mes gebruik te maken en vruchteloos poogde met de linkerhand de kolf van zijn revolver te grijpen.

Dol van woede zag de roerganger toe, maar hij durfde zijn stuurrad niet loslaten en moest zich vergenoegen met zijn revolver leeg te schieten, waarvan een kogel in de bovenarm van een der smokkelaars terecht kwam ; nu was het pleit spoedig beslecht.

— Wat moet ik met hen doen, mylord ? riep Henderson.

— Takel hen vooral niet al te erg toe, James, riep Raffles terug. Zij moeten behulpzaam zijn bij het besturen van het schip.

Het volgende ogenblik was Raffles bij Henderson en ontwapende de twee matrozen waarbij hij zei :

— Zo, laat hen nu maar los. Zij zullen wel niet tegen ons durven beginnen. De twee anderen moeten stevig gebonden worden.

Gedurende dat alles schopte en trapt Bastos als een bezetene.

Maar Raffles, glimlachend om dat lawaai, ijde door Henderson vergezeld, naar het roer en zei tot de roerganger :

— Nu zullen wij eens met jouw praten, vriend. Geef mij eerst maar eens je mes hier. Zo is het goed. Bind hem, James.

Raffles ging dan naar de kajuit, opende de deur, vatte het dodelijk verschrikte meisje bij de hand en voerde haar buiten met de woorden

— Je hebt nu niets meer te vrezen, kindlief. Over een uur zul je vrij zijn.

Brand had intussen het roer overgenomen en toen Raffles met krachtige stem enige bevelen riep, schoten de twee matrozen zeer dienstvaardig toe en voerden de bevelen uit met een haast, die bewees, dat zij wel gevoelig waren voor het kordate optreden van de gewaande douanen.

Raffles liet het schip wenden en een ogenblik later zette het koers naar de Zuidkust van het eiland.

Een uur later ongeveer, om bij drieën, toen de hemel in het Oosten zich reeds rose begon te kleuren, voer de «Anne-Marie» de baai binnen, waar Raffles de motorboot verborgen had.

Op zijn bevel lieten de twee matrozen het anker vallen en daarop zetten zij de kleine sloep uit, alles behalve op hun gemak en volstrekt niet wetend wat er met hen zou geschieden, want zij begrepen thans wel, dat de stoutmoedige mannen, die zich van het schip hadden meester gemaakt, geen douanen waren.

Raffles had het zware valies reeds geopend, glimlachend de inhoud doorzocht en bracht het nu eigenhandig aan boord van de sloep.

Eerst werden de gebonden matrozen aan land gebracht en vervolgens roeiden Henderson en Brand de sloep weer terug om ook de twee matrozen over te brengen.

Zij waren zo mak als lammeren en zagen bleek en zwijgend toe hoe Henderson de prop uit het schip trok, zodat het binnen een uur vol water zou zijn gelopen en op de bodem van de baai zou zijn gezonken.

Terwijl dit geschiedde, had Raffles, alleen door het jonge meisje vergezeld, maar met het valies bij zich, de motorboot te voorschijn gehaald.

Nu vatte hij Lola bij de hand en zei op ernstige toon :

— En thans kunt gij kiezen, Lola. Gij kunt de weg naar Nassau inslaan, of gij kunt ons vergezellen naar een havenstad van Florida. Bedenk echter, dat gij daar dan geheel alleen aan uw lot overgeleverd zult zijn.

— Ik smEEK u, mijnheer, neem mij mee, riep het meisje uit. Ik wil niet weer terug. In Tampa woont mijn mijn grootvader, de vader van mijn moeder. Hij zal mij zeker met open armen ontvangen. Ik gruw van het leven, dat ik het laatste jaar heb moeten leiden.

— Dan zal ik u naar Tampa brengen, zei Raffles eenvoudig.

— En, zeg mij thans wie gij zijt, mijnheer, opdat ik weet wie ik voor mijn redding kan danken.

Maar Raffles schudde het hoofd en zei :

— Ik kan u mijn naam niet zeggen, hij heeft geen al te goede klank. Maar kom thans aan boord, wij vertrekken aanstonds. En ik hoop dat over een paar maanden uw afschuwelijk leven in de kroeg van die man, die de vader-naam onwaardig is, geheel uit uw herinnering zal zijn weggevaagd.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De ontvoerde bruidegom

NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

- 2.140. — De Erfenis der Caraïben
- 2.141. — Het Drama in Cromwell Street
- 2.142. — Het einde van een schurk
- 2.143. — In het barre Noorden
- 2.144. — Misdadige Onschuld
- 2.145. — De Duivel in de Vrouw
- 2.146. — Het Spook van Sèvres
- 2.147. — De Dubbelganger
- 2.148. — Onraad op Drummond Hall
- 2.149. — Amor en Juwelen
- 2.150. — Het geheim van de Grot
- 2.151. — Bernadette's Geheim
- 2.152. — Diamanten en Liefde
- 2.153. — Goud onder de Golven
- 2.154. — Het Geheim van de Grafkelder
- 2.155. — De Vrouw in het rood
- 2.156. — Het debuut van Conny Campbel
- 2.157. — Een voordelig zaakje
- 2.158. — Een duivels complot
- 2.159. — De verliefde Juwelier
- 2.160. — Het Raadsel van King Charles Street
- 2.161. — Een Corsicaans Avonturier
- 2.162. — Het Schatkamereland
- 2.163. — Rumoer in Cromwellstreet
- 2.164. — In het hol van de leeuw
- 2.165. — Waar het avontuur lokt

IN VOORBEREIDING :

- 2.166. — De ontvoerde bruidegom